

АНДРЕ НОРТЪН МАГЪОСНИЧЕСКИ СВЯТ

Превод от английски: Камен Костов, 1998

chitanka.info

I

Подутите стъпала го боляха ужасно, а при всяко вдишване горещината изгаряше дробовете му. Крейк едва-едва се притисна към грапавата повърхност на издадената скала, която стърчеше от отвесната стена на каньона, но острите камъни израниха плътта му. Ерозиралата червеникаво-жълта скала не бе по-милостива от неговите преследвачи. А острите болки в прасците — не по-непоносими от ожесточеното им настървение, което долавяше с размътеното си съзнание.

Преследваха го отдавна — откакто напусна лагер Е. Но до снощи — не, до преди две нощи, — когато капитулира на бензиностанцията, нямаше понятие какво значи да си наистина преследван. Желанието да убиваш, което се излъчваше от преследвачите му, беше толкова силно, че шокираше есперианския му разум и напълно го объркваше.

Сега го бяха заклецили в някаква дива местност, а той бе дете на града. Вода! Крейк изтръпна при мисълта за вода. Есперианците можеха да контролират телата си — на това го бяха учили. Но има моменти, когато желанията на плътта са по-силни от волята.

Той трепна и камъните раздраха още по-дълбоко оголената му гръд. Ония си имаха „хрътка“ и това безкрайно ги улесняваше. Този зомбиран еспериански роб, който слугуваше на предводителите на шайката, щеше да го открие и в най-затътената дупка. Последните сили му бяха стигнали да се дотътри до тази скала, надвиснала над отдавна пресъхнало речно корито.

Едно време есперианците бяха почитани заради „първичните си дарби“, постепенно почитта се бе превърнала в търпимост, а сега ги ползваха само като охранявани роби. Все по-близък беше денят, когато страховете на нормалните щяха да станат причина за тяхното изстребване, и те правеха всичко възможно да го предотвратят.

Най-напред вършеха всичко открито, отправяйки молби да бъдат включени в космическите екипажи като колонизатори на Луната и Марс. Щом се увериха, че нормалните нямат никакво намерение да им

разрешат подобно нещо, започнаха подмолни действия. Последната им надежда бе да избягат в най-затънените кътчета на света — в същите онези обезлюдени зони, в които атомните войни бяха довели до собствената им поява.

Крейк бе избягал от един от източните лагери Е и го бяха пратили да проучи обезлюдения район около някогашния град Рено. Беше му осигурена мощна защита, чиито условия той наруши, за да спаси едно момиче, което впоследствие се оказа стръв за бегълци есперианци. Разбра го много късно. Открадна един бързоход и на няколко пъти успяваше да се измъкне, но накрая горивото му свърши и той започна да се лута напосоки, докато стигна дотук.

Връзката с есперианската „хрътка“ беше чиста — може би бяха толкова близо, че го виждаха. Крейк спря. Нямахше да им даде възможност да го хванат жив, нито да изтръгнат думичка за хората му, нито да го превърнат в поредната „хрътка“. За него имаше един-единствен изход и той го знаеше от самото начало.

Решението му разтревожи „хрътката“. Крейк оголи зъби като мъртвец. Сега ония отзад щяха да се разбързат. Но жертвата им вече бе забелязала един перваз в отвесната стена, по който крачка по крачка можеше да изтегли нагоре умореното си и измъчено тяло. Тръгна бавно и хладнокръвно, вече нямаше нужда да бърза. Имаше достатъчно време, за да осъществи намерението си, преди да донесат газова пушка и да я насочат към него.

Най-после застана на ръба, а песъчливото корито се мержелееше петнайсетина метра под него. Направи дълга почивка, обгърнал с две ръце скалата. Под лъчите на следобедното слънце дивият пейзаж трептеше в невероятно ярки цветове. Крейк дишаше равномерно — беше възвърнал самообладанието си. Видяха го и се разкрещяха.

Наведе се напред и сякаш гмурвайки се във водите на някогашната река, се хвърли в целомъдрените прегръдки на смъртта, която сам търсеше.

Вода, усети вода в устата си! Размаха замаян ръце, докато главата му изскочи на повърхността. Инстинктът му взе връх и той заплува, поемайки въздух с широко отворена уста. Течението го отнесе до заоблена скала, около която водата се пенеше. Успя да се хване, надигна се и се огледа втрещен наоколо.

Беше близо до брега. На мястото на отвесната скала сега се простираха полегати хълмове, покрити с гъста зелена растителност. Нямах помен от изпепеляващата жега на пустинята, във въздуха се усещаше дори лек хлад.

Все така замаян, Крейк се изправи, зашляпа към брега и легна зъзнец върху пясъка, за да сгрее ожуленото си тяло на слънчевите лъчи. Какво бе станало? Опитът да проумее случилото се предизвика същата болка в главата му, каквато му причиняваха и хипнотичните сонди на „хрътката“.

Есперианската „хрътка“! Крейк се надигна и усети, че го връхлита старата паника. Отначало предпазливо, след това все по-настойчиво опипа с мисълта търсач близката местност. Имаше живот в изобилие. Провери, класифицира и отмина проблясъците на разум, които се срещаха на всяка крачка — животни, птици, речни обитатели. Но нямаше и следа от близка до неговата интелигентност. Свят пустиня без хора, докдето се простираха есперианските му възможности.

Крейк се отпусна. Нещо се беше случило. Но той се чувстваше прекалено изтощен, за да се помъчи да размисли какво точно. Достатъчно му беше, че се е спасил от смъртта, която сам бе избрал, и че е *отсам*, а не *оттатък*.

Непохватно се изправи на крака. Пак е късен следобед, помисли си той. А подслон, храна? Тръгна покрай реката. Намери изпопадали под храстите малини и докато ги гълташе лакомо, покрай него прелитаха птици. След това приклепна до страничен подмол, хвана една риба с голи ръце и я изяде сурова.

Брегът се издигаше полегато и на известно разстояние се виждаше началото на клисура. Когато се изкачи на височината, забеляза пушеците на далечни огньовете. Бяха четири, разположени във формата на квадрат!

Насочи към тях сонда. Да, хора! Чуждоземци. Не беше ловджийска хайка. Гледката на огньовете и на разположения около тях лагер му подейства успокоително. Но той беше есперианец, което значеше чужденец, при това беглец. И не посмя да продължи нататък.

Върна се по обратния път до реката и се спусна в малка падинка до брега. Провери машинално околността. Не откри нищо освен животни. И със смъртно изтощени ум и тяло най-после заспа.

Когато се събуди, още не беше съмнало. Размърда изтръпналите си ръце и се протегна. Първата му мисъл бе да научи колкото може повече за лагера. Изкачи се отново до наблюдателния си пост, примижа срещу ранната зора и изпрати сонда.

Хората в този лагер идваха от много далеч. И не бяха ловци. Търговци! Крейк избра един измежду тях и научи подробностите за някаква предстояща сделка. Търговски керван от други краища. Попивайки нетърпеливо отделни мисли и откъслечна информация, есперианският беглец започна да изпитва все по-остро усещане, че тези хора са му напълно чужди. Стадо животно носеше багажа им и абсолютно нищо не подсказваше наличието на каквито и да е машини. Той преглътна от изумление — беше... беше попаднал в някакъв друг свят!

Търговци, прекосяващи безлюдни пространства. Безлюдни пространства ли? Макар предишния ден да го бяха заклецили в пустиня, земята, която бе напуснал най-неочаквано, изобщо не можеше да се нарече безлюдна. Напротив, тя беше свърхнаселена поради многото отровени по време на войните райони, в които не можеше да стъпи човешки крак.

Но тези обитатели на друг свят му създадоха представата за обширни пусти територии, в които само тук-там се срещат отделни относително цивилизовани участъци. Крейк тръгна бързо. Те се заеха да развалят лагера. И впечатлението за безлюдна земя, която му внушиха, го накара да последва кервана.

Нещо ставаше! Беше се появила някаква заплаха — животните от кервана панически се разбягаха. В съзнанието му изникна поразително ярка картина на някакво съскащо гущероподобно същество, което не познаваше. Опасност на четири люспести крака. Порази го ужасът, който изпитваха тези хора. Телепатичната енергия, която възникна помежду им, го смая. Гущероподобното бе умъртвено. Но стадото се бе разпръснало. Трябваша им часове, за да го съберат отново. Гневът на водача беше толкова силен, та Крейк изпита усещането, че е застанал пред него и чува бурните му оплаквания.

Есперианецът се усмихна едва забележимо. Сякаш самата съдба му изпращаше редкия шанс да спечели благоразположението на тези

странници. Прекъсна връзката си с хората и хвърли наоколо няколко сонди като рибар, който мята мрежата си във водата. Едно обезумяло от страх животно, после друго — внушаваше, успокояваше, подчиняваше ги на волята си. След няколко минути чу глухия тропот на копита върху мъхестата растителност — животните вече не прпусаха като обезумели. Някакво чифтокопитно — нещо средно между пони и кон, върху чиято матова кожа между буйната грива и основата на опашката изпъкваше ярка черна ивица — го приближи и изцвили въпросително. След това тръгна след Крейк и зад него едно подир друго се присъединяваха и останалите, докато накрая есперианецът поведе след себе си цялото укротено стадо бегълци.

Срещна първия мъж след около половин километър и се наслади на смаяното му изражение. Но след краткотрайната първоначална изненада човекът не изглеждаше особено поразен. Беше нисък, с тъмна кожа и с черна, ситно къдрава брада, вързана на сноп на върха на брадичката му. Носеше гамаши и бе облечен в опасан с каиши кожен елек. Кръстът му беше пристегнат с изпъстрен с ярки рисунки широк ремък, на който висяха къс меч и почти толкова дълъг нож. Островърхата шапка от бяла коприна бе прихлупена толкова ниско, че козирката почти скриваше очите му, а ивицата плат отзад падаше като наметка върху раменете му.

— Големи благодарности, Всемогъщи.

За Крейк тези думи прозвучаха като чупене на съчки, но той направо разчете мисълта му.

След като го огледа по-подробно, човекът се намръщи смутено, а след още миг нерешителното му изражение стана враждебно.

— Разбойник! Махай се, рогати! — странно преплете два пръста той. — Твоите проклетия не могат да ни застигнат...

— Не бързай да отсъждаш, Алфрик...

Дошъл беше Първият търговец. И той беше облечен в кожи, но върху токата на колана му имаше голям скъпоценен камък, а ръкохватките на меча и ножа, както и знакът, закрепен на видно място върху предната част на жълточервената му кожена шапка, бяха от скъпоценен метал.

— Това не е местен разбойник.

Първият огледа внимателно есперианеца, сякаш беше пони, което му предлагаша да купи.

— Такъв не би използвал силата си, за да ни помогне. Дори и да е рогат, по-различен е от всички, които съм срещал.

— Не съм това, за което ме мислите... — изрече бавно Крейк, нагаждайки думите си към чуждоземния им език.

— Той говори истината — кимна Първият. — И не иска да ни причини зло — същото казва и слънчевият камък.

Той докосна с ръка знака върху шапката си.

— Той не идва със зло, Алфрик, а желае да ни помогне. Истината ли казвам, пустиннико?

Крейк излъчи максимално силен поток доброжелателство. И те като че ли го усетиха.

— Ето — аз усещам как използва силата си! — избухна Алфрик.

— Той притежава сила — възпря го Първият. — Но нима се опитва да подчини съзнанието ни, след като би могъл да го направи? Ние сме си същите. Не, той не е изменник като онези Черни качулки. Ела!

Той кимна на Крейк и есперианецът го последва заедно със стадото зад гърба си, а когато влязоха в лагера, мъжете се втурнаха към понитата, за да нагласят товара върху гърбовете им.

Първият взе поставения върху тлеещите въглени трикрак глинен съд и отсипа от течността в голяма паница. Крейк отпи жадно от къкрещото питие. След това Първият постави ръка на гърдите си.

— Аз съм Калуф от Децата на Ной, презморски търговец и майстор ловец. Искаш ли, Всемогъщи, да тръгнеш с нас в този път?

Крейк кимна. Може би всичко това беше някакъв налудничав сън. Но искаше да го досънува до края. Един ден, прекаран с кервана, и възможността да научи някои неща от тези мъже сигурно биха му подсказали какво точно се бе случило с него и къде се намира сега.

II

Дните станаха два, а след това — три. Новите му другари се отнасяха към способностите му като към нещо обичайно и дори сами искаха услуги от него. А според представата, която си изгради с тяхна помощ за света им, той ни най-малко не приличаше на неговия.

Първото му впечатление за огромен континент с владения, разхвърляни на големи разстояния, се запази, формата на управление беше феодална и отделните дребни владетели господстваха над понизши по потекло поданици.

Калуф и хората му се отнасяха презрително към своите клиенти. Родината им се намиреше на югоизточното крайбрежие и те осъществяваха сериозна презокеанска търговия в няколко пристанищни града, като запазваха най-доброто за крайморието, а остатъците продаваха из полудивашката вътрешност на континента. Крейк, който все по-свободно използваше грубоватата им реч, задаваше множество въпроси, на които Първият отговаряше охотно.

— Тези планинци не правят никаква разлика между фината салудианска коприна и нашите груби кормониански тъкани — повдигаше презрително рамене той, изумен от подобно невежество. — Защо да предлагаме салудианска коприна, когато можем да продадем кормониански платове на същата цена и клиентът да остане доволен? Може би ако всичките тези владетелчета изобщо някога престанат с вечните си караници и заживеят в мир, ще могат да пообиколят малко свят, да дойдат сами в Ларуд и в другите градове на Децата на Ной — чак тогава ще престанем да печелим от второкачествени стоки.

— А тези владетели не нападат ли керваните ви?

— Един-два пъти се опитаха — засмя се Калуф. — Веднага усетиха, че е по-изгодно да ограбиш един керван, без да платиш нищо. Но ние закупихме пътните права от Черните качулки и нямаме повече проблеми. При вас как е, Ка-рак? По вашите земи има ли господари, които смеят да се противопоставят на Качулките?

Крейк реши да кимне утвърдително. И разбра, че е постъпил правилно, защото съмненията на Калуф се стопиха.

— Това изяснява много неща, а най-вече въпроса, какво прави насред пустинята такъв всемоушен човек като теб. Но тук няма от какво да се боиш, твоите братя напълно контролират всичко...

Колония от есперианци! Крейк изтръпна. Нима по някакво невероятно стечение на обстоятелствата бе открил отдавна бленуваното убежище за своя вид? Но къде е всъщност това „тук“? Вик от челото на кервана прекъсна обърканите му мисли.

— Стражевата охрана ни е забелязала и е издигнала търговския флаг — ускори крачка Калуф. — След час сме под стените на Сампур Илиф!

Крейк избърза към началото на колоната. Според сметките на керванджиите Сампур беше доста голям град и Калуф от известно време поддържаше взаимноизгодни търговски връзки с неговия владетел Лудикар. Затова Първият се надяваше на доходоносен престой. Но пратеникът, който бе излязъл да ги приветства, носеше много вести.

Той никак не приличаше на търговците — беше по-висок и с по-дълги ръце. Голите му гърди бяха плътно покрити с русочервеникави косми като меча козина, а по раменете му се спускаха дълги плитки. Върху буйната му коса бе нахлупена кожена шапка със защити отвътре метални обръчи, а на седлото бе закачен щит. Освен с меч и нож беше въоръжен с копие, което придържаше в сгъвката на ръката си и на чийто връх бе прикрепен син флаг.

— Идвате тъкмо навреме, търговецо. Качулките водят процес и всички от околностите са се събрали да гледат. Това е хубав ден за търгуване, Облачните ви покровителстват. Но побързай, защото владетелят Лудикар пристига в момента и скоро няма да остане нито едно добро местенце за гледане...

Крейк се дръпна назад. Наказание? Екзекуция? Не, не е точно това. Искаше да попита, но не посмя. Не бе възможно картината, която изникна в съзнанието на Калуф при споменаването на думата „процес“, да е истинска!

Предпазливостта накара Крейк да остане настрана. Рано или късно щяха да забележат чуждия му произход, въпреки че Калуф му бе дал кожена шапка, кожен елек и ботуши от запасите на кервана.

Церемонията щеше да се състои пред централната врата на външната крепостна стена, изградена от колове. Група воини със сплетени коси и шлемове на главите бяха наобиколили импозантна фигура с голямо перо на шапката и със син плащ — без съмнение владетеля Лудикар. На почетно разстояние се блъскаше навалицата от граждани. Но те бяха само публика, истинските актьори стояха настрана.

Крейк притисна главата си с ръце. Възбудата, излъчвана от тази група, върна металическия вкус на страха в устата му и събуди собствените му спомени. Мобилизира се и изпрати сонда. Ужасът вибрираше в двете охранявани от стража фигури. А енергията на тримата покрити с черни качулки мъже, които пристъпваха зад пленниците, го блъсна като есперианска вълна.

Използва способностите си внимателно — страхуваше се да не привлече вниманието на мъжете в черно. Тълпата отстъпи, образувайки пътека към близкото тресавище и към недалечните зелени гористи хълмове.

Страх... Единият от двамата оковани, препъващи се затворници изпитваше жалък страх — същата паника, която преследваше Крейк в пустинята. И другият пленник не таеше никаква надежда, но в сърцето му се надигаше неясен бунт, отчаяна воля да отвърне на удара с удар. И Крейк изпита желание да му помогне.

Някакви мъже, облечени в кожени елеци и без качулки, наобиколиха затворниците. Когато се отдръпнаха, Крейк видя, че бяха накъсали бозавите одеяния, висящи по телата им. Срамът, който изпитваше по-дребният пленник, бе заличил страха. Веднага разпозна пола му по извивките на бялото тяло. Момиче, при това съвсем младо. С рязко движение на главата си тя разпусна дългата си черна коса, която покри голотата ѝ. Крейк пое дълбоко дъх, както бе направил, преди да се хвърли в каньона. Побърза да се прикрие зад един храст.

Черните качулки бързо започнаха да чертаят някакви знаци и линии в праха и много скоро изрисуваха сложна фигура около краката на пленниците.

След това подхванаха монотонна песен, към която се присъедини и тълпата. Крейк видя как ужасът, обхванал мъжа, го обгърна като облак. Монотонните извивки на песента само усилваха яростта на жената и есперианецът усети почти осезаемо как тя насочи волята си срещу огромното множество.

Крейк се задъха. Гледката беше непоносима! Мъжът се свлече на земята, ръцете и краката му се издължиха, обгърнати от мъгла, и се покриха с червеникавокафява кожа. Главата му странно се издължи и върху нея изскочиха рога. Там стоеше не човек, а елен с широко разклонени рога.

А момичето...?

Нейното преображение настъпваше по-бавно. Започна, но след малко спря. Черните качулки постепенно я подчиняваха на енергията си, налагайки ѝ формата, която си представяха. Тя се опитваше да устои. Но накрая след елена по пътеката към гората затича бяла кошута. Профучаха край храста, зад който се бе снишил Крейк, и очите му проникнаха зад илюзията. Никакъв червен елен и бяла кошута, а мъж и жена, побягнали да спасят живота си, макар сърцата да им подсказваха, че това бягство е безнадеждно.

Смътно съзнавайки защо го прави и на кого би могъл да помогне, Крейк тръгна след тях, сигурен, че мисловната връзка ще му служи за водач.

Беше достигнал тъмните сенки на дърветата, когато откъм града се дочу звук. Тръбният зов бе предназначен за съществата, които следваше, не за него. Ловджийски рог! Значи и в този свят имаше бегълци и ловци. Взе твърдо решение да помогне на бегълците.

Едва ли би било достатъчно само да върви по следите на елена и кошутата. Липсваха му оръжия. А уменията, които притежаваше, не бяха успели да го спасят в света, от който бе пристигнал. Но там беше зависим от преследвачите си, те му пречеа, там по рождение му бе жестоко отредена ролята на жертва. Тук не беше така.

Есперианската енергия... Крейк облиза сухите си устни. Илюзията беше толкова съвършена, че за малко да го заблуди. Дали бе възможно да разруши овеществената представа с представа?

Зловещият зов на ловджийския рог отново прониза ушите му и той усети пулса си в слепоочията. Страхът на бегълците отекна в него.

Провирайки се между дърветата, Крейк се съсредоточи върху своята представа. Пред него не пристъпваше никаква кошута, а стройната, млада фигура, която бе зърнал за миг, щом от нея смъкнаха грубото платнище, преди да разпусне воала на косите си. Никаква кошута, а жена. И не препускаше на четири копита, а тичаше на двата си крака с развяна зад гърба коса. Никаква кошута, а девойка!

В мига, в който представата изплува ясно в съзнанието му, той установи контакт. Сякаш го поръсиха морски капчици — хладни, ситни, освежителни. Връзката мигновено прекъсна и отново се възстанови.

— Кой си ти?

— Този, който те следва — отзова се той, без да изтрива картината на тичащата девойка от съзнанието си.

— Не ме следвай повече, направи каквото трябва!

Избликът на радост и чувството за избавление бяха толкова могъщи, че той спря. И контактът прекъсна.

Крейк замята като обезумял сонди във всички посоки. Заобикаляше го мъртва стена. Изгубил ориентация, допря ръка до грапавата кора на най-близкото дърво. Наоколо имаше само дървета и мисълта му се блъскаше само в тях. Какво да прави сега?

Отговорът дойде отвън. Връхлетя го вълна на панически ужас. Но този път той бе обхванал пернатите и косматите обитатели на гората. До него достигаха само последните слаби вълнички.

Пожар! Само тази мисъл пулсираше в птичите и в животинските мозъци. Пожар, който поглъща една след друга короните на дърветата и прорязва широка просека през гората. Крейк закрочи на запад, отдалечавайки се от опасността.

Мерналата се пред очите му сърна го накара да извика, но в същия момент разбра, че това не е представа, а реалност. Някакви дребни животни се прокрадваха на бегом през високата трева. Изприпка лисица, оглеждайки го с цепнатите си очи. Покрай лицето му прелитаха птици, а зад тях започна да се усеща миризмата на пушек.

Огромна маса от плът, мускули и козина изръмжа и се надигна пред него. Но Крейк не изпитваше страх от животни. Застана пред едрата червеникава мечка, тя заскимтя, затътри лапи и се отдалечи. Все

повече същества пресичаха пътя му или притичваха на почтително разстояние от него.

Инстинктът доведе тях и Крейк до брега на една река. Вълци, сърни, мечки, диви котки, лисици и всякакви горски обитатели прииждаха към спасителните води. Една котка изфуча срещу изпречилата ѝ се водна повърхност, но след това скочи и заплува. Крейк тръгна бавно покрай брега. Пушекът ставаше все по-гъст и все повече животни се измъкваха от гората и се спускаха към водата. Но защо не се появяваше кошутата?

Изпрати нова сонда, но наоколо беше пусто. Дълъг огнен език изпепели изсъхнала фиданка като предупреждение за приближаващата стихия. Крейк изкрещя, когато един въглен опърли кожата му, и се хвърли във водата. Но не заплува направо, а нагоре по течението, надявайки се да заобиколи пожара и да открие загубената следа.

III

Пушекът се разрези. Крейк закрачи по дъното на реката. Беше се отдалечил от пожара, но не и от опасността. Плувайки срещу течението, бе стигнал до каменен свод. От двете му страни се издигаха тумбести кули. Бяха по-величествени от всичко, което бе успял да зърне в Сампур. Огледа ги по-отблизо и установи, че това са руини. В стените покрай водата зееха дупки, а на върха на по-отдалечената кула бе поникнал зелен храст.

Крейк стъпи на сушата и си проправи път нагоре по стръмния бряг, като се хващаше за гъсто поникналите храсти и лози, които никой грижлив стопанин не би оставил да растат свободно. Излезе на покрита с обли камъни тераса, осеяна с туфи неподдържана трева, и усети сладникавия мирис на гниене, който го накара да заобиколи основата на кулата и да погледне надолу към простиращата се навътре в реката обширна площадка. Беше отрупана с малки кошници и чаши, някои от тях направо се бяха разпаднали. Други изглеждаха по-нови, но всички бяха пълни с остатъци от разлагаща се храна.

Озадачен, Крейк се върна при постройката. Камъните не бяха дялани, но въпреки това огромните блокове, от които бе изградена основата, прилепваха така плътно един към друг, че между тях не можеше да проникне дори острието на джобно ножче. Нямаше никакви орнаменти, нито каквото и да е друго, което да намали внушението за потискаща, груба сила.

Дървената порта бе проядена от червеи и цялата бе изпотрошена. Крейк постави длан върху нея и моментално разбра кой беше настоящият повелител на крепостта. Ръцете му отскочиха към лицето, сякаш някой се бе опитал да му нанесе удар с юмрук. Вълна от див ужас и мрачна закана го изблъска назад. Но не по-далеч от ръба на павираната площадка пред вратата.

Прие мрачното предизвикателство, усетил, че то не е оръдие на нечия активна воля, а следствие от натрупаните вътре емоции. Пък и знаеше как да се защити от такъв пасивен враг. Отчупи суха вейка от

един храст, усука снопче изсъхнала трева около него и се получи нещо като факла. Отскочила от пожара тлееща тресчица му послужи за огниво.

Крейк блъсна с рамо потъналите в прах останки на дървената врата и тя зейна широко отворена. Светлина срещу мрак. Вътре се спотайваха отхранените от нощни страхове сенки на тъмнината.

Празна кръгла стая — гола, само няколко строшени греди се търкаляха по пода — и стъпала, които стърчаха в стената, правеха завой и изчезваха нагоре. Крейк вдигна високо факлата, за да огледа самото място, а не да изследва заплахата, която то криеше в себе си.

Хората, които бяха издигнали крепостта, притежаваха еспериански умения. Но ги бяха използвали с нечестиви намерения. Той усети ужаса и отчаянието, заключени тук — тях неговата раса винаги бе смятала за зла сила.

И Крейк се залови за работа. Затопли и освети всяко мрачно и студено кътче. След това започна да вселява спокойствие. Така, както с представата си за тичащото момиче изтри видението на кошутата, сега разпръсна спокойствие и надежда в невидимите облаци от натрупано страдание. Сивите бойници в каменната стена пропуснаха широки потоци слънчева светлина.

Не срещна никаква съпротива. Ужасът сякаш се просмука на вълни през пода. Сега в стаята се усещаше влажният дъх на плесен и миризмата на гниещата под прозорците храна, но ужасът и заплахата бяха отстъпили.

Крейк се усети изтощен и отпаднал. И учуден. Защо се захвана с всичко това? Защо му трябваше да прочиства една срутена крепост?

Въпреки че мястото си имаше своите предимства. Оттук можеше да наблюдава движението по реката. Макар в момента това да не представляваше особен интерес за него. Единственото, от което се нуждаеше, беше малко храна...

Върна се при скалата с разложените остатъци и внимателно закрачи между тях. Близко до самия ръб откри глинен съд с едро смляно жито и кошница с повехнали листа, в които бяха увити презрели малини. Изгълта ги на големи хапки.

В кулата си направи легло от трева и запали огън. Приклезна до пламъците и изпрати сонда. Дива котка пиеше вода от реката. Контактът с кръвожадния звяр го накара да потръпне. Една хищна нощна птица му помогна да опипа околността. Натъкна се на дребни хищници и на спотайващи се от тях жертви. Но нито следа от човешко същество.

Беше толкова уморен, че не можа да заспи. Усещането, че трябва да направи нещо, не го оставяше на мира. От време на време добавяше съчки в огъня. На разсъмване задряма и се събуди внезапно. Чу над главата си писък и в празната кула отекна пърхане на криле.

Заобикаляше го мрак и пустота — същата странна пустота, легнала между него и момичето. Крейк се изправи енергично. Трябваше да проучи тази пустота.

Навън валеше и над реката се носеха тъмни валма мъгла. Пустото петно се размърда. Крейк тръгна след него. Настилката от камъни продължи по стар път, който се извиваше навътре в мъглата.

Миришеше силно на влага и пушек. По краката му полепнаха обгорели въглени и мокра пепел. Стигна до височина, осеяна с остри камъни. Беше в подножието на плато, което се издигаше към металносивото небе.

Заизкачва се по пързалиящите се камъни на сипея. Дъждът бе спрял, но не се показваше никакво слънце. Крейк не беше подготвен за посрещането, което му бе устроено, щом стигна до платото.

Мощен удар в лявото рамо го завъртя на една страна и той за малко не се строполи на земята. Чу ехото от собствения си вик и пустотата се стопи. Тя беше там.

Бавно се понадигна и използва техниката, с която укротяваше обезумели животни. Болката в рамото бе пронизваща — особено когато се опита да се облегне на него. Но вече я виждаше по-отчетливо.

Седеше с кръстосани крака, подпряна на голям объл камък и обгърнатата от черния вълнист облак на косите си, от който стърчаха голите ѝ бели ръце. Мършавото триъгълно лице подсказваше, че животът не ѝ бе спестил и най-непоносимите грубости. По него нямаше и следа от красота — духът бе изпепелил плътта. Бдителните ѝ като на дива котка очи го гледаха безизразно. Въпреки неговото благоразположение не му показа с нищо че е добре дошъл.

Подхвърляше от ръка в ръка нов камък с лекота, която подсказваше, че умее да си служи с такова оръжие.

— Кой си ти? — почти извика тя.

— Този, който те следваше.

Крейк опипа раната на рамото си, без да сваля очи от нея.

— Ти не си Черна качулка. — Това не бе въпрос, а констатация.
— Но също си рогат. — И това беше констатация.

Крейк кимна. В своето време и в своя свят той наистина бе „коронясан“.

Втората ѝ атака дойде без предупреждение, както и хвърленият срещу му камък. Чу се някакво съскане и раздвоеният змийски език блесна съвсем близо.

Крейк запази хладнокръвие. Змийската глава се уголеми, покри се с козина, появиха се крака и рунтава опашка. Лисугерът изджафка срещу момичето и изчезна. Крейк забеляза отвращението и лекото ѝ смущение.

— Ти притежаваш силата!

— Притежавам сила — поправи я той.

Но нейното внимание вече беше насочено в друга посока. Беше се заслушала в нещо, което не можеше да се чуе нито с уши, нито с разум. И тя се затича към края на платото. Той я последва.

От другата страна на платото местността бе по-хълмиста и насам се движеха неколцина конници, които ту потъваха, ту се появяваха сред разпокъсаната мъгла. Яздеха безмълвно и около тях се простираше същата пустота, която бе блокирала контакта му с момичето.

Крейк се огледа наоколо. Имаше доста разхвърляни камъни, а тя бе доказала, че е добър стрелец. Но те едва ли щяха да са надеждна защита срещу оръжията на конниците. А и бягството не беше никакво решение на въпроса.

Момичето изхлипа и това мимолетно ридание бе до такава степен несъвместимо с желязното хладнокръвие, което бе демонстрирала, че Крейк се сепна. Тя се надвеси рисковано от ръба на платото и се втренчи в конниците.

След малко ръцете ѝ задействаха със светкавична бързина. Откъсна няколко кичура от косата си, усука ги на плитка, дъхна няколко пъти върху им, направи клуп, в който закрепил камък, и спусна плитката пред ездачите.

Мъглата се завихри и се втвърди. Голата скала се покри с гъсталак от бодливи храсти — толкова непроходим, че човек не би могъл да се промуши през него. Ловците спряха и след малко продължиха, но този път водеха със себе си някакъв олюляващ се гол мъж, когото биеха с камшик всеки път, когато той понечваше да се дръпне назад.

Момичето отново изхлипа, заровило лице в ръцете си. Нещастникът стигна до бодливата преграда. След докосването му тя изчезна. Той остана прав, олюлявайки се като пиан.

Изплющя камшик. Той се свлече на колене от удара и зави като хванато в капан животно. След това заопипва слепешката около себе си за малки камъчета. Събра ги и ги подреди в някаква фигура. Вдигнало глава, момичето го наблюдаваше със сухите си очи с вкаменено от омраза изражение, в което се четеше желание да се намеси. Но не помръдваше.

Крейк се осмели да постави ръка на слабото ѝ рамо и усети хладната ѝ кожа, а косата ѝ залепна по пръстите му, сякаш искаше да ги стегне във възел. Опита се да я издърпа, но не успя дори да я помръдне.

Голият мъж клечеше в центъра на фигурата и занарежда някакъв неразбираем за нея, но призивен напев. Тя рязко дръпна рамото си. Понечи да тръгне, но се сети за мъжа, който се бе опитал да я спаси. Замахна и юмрукът ѝ се стовари точно върху натъртеното от камъка място. Болката го накара да се олюлее назад, докато тя се отдалечаваше надолу по хълма с непроницаемо лице. Със сигурност можеше да се каже обаче, че в него нямаше и следа от примирение.

IV

Докато Крейк си намери удобно място за наблюдение, момичето бе застанало в центъра на каменния пръстен. Отвън бе приклеknал мъжът с отпусната на коленете глава. Тя го гледаше, без да променя непроницаемия израз на бледото си лице. Сложи ръка върху сплъстената му чорлава коса. От докосването той се изви по същия начин, както от ударите на камшика, чиито морави белези личаха по гърба и слабините му. После надигна глава и от гърлото му изскочи печален животински вой. Жестът ѝ го укроти и той се премести по-близо до нея, сякаш търсеше облекчение за страданията си.

Черните качулки стесниха кръга. Крейк беше безсилен да им въздейства по някакъв начин. Не успяваше да проникне в мислите им, но долавяше техните чувства. И есперианецът се отврати от зверската им кръвожадност, насочена срещу двамата на скалата.

Облечените в черни елечи слуги също пристъпиха напред. Голият мъж се просна на земята с глухи стонове. Но момичето вдигна непокорно глава и ги погледна право в очите. Крейк поиска да ѝ се притече на помощ. Имаше ли време да се спусне по канарата? Стиснал зъби, за да преодолее болката в рамото, есперианецът тръгна, ограден от мисловен щит, рехав като мрежа.

Видя точно пред себе си един конник от стражата. Животното го усети и запристъпва неспокойно, но Крейк го укроти. Никога не му се бе налагало да действа така, както през последните няколко дни — нямаше никакви планове и се надяваше единствено на шанса и на съдбата.

Противниците ѝ бяха насочили волята си срещу нея и тялото ѝ се белееше разпънато върху черната скала.

Мъглата се усука като Вихрушка, полузастина в някаква чудовищна форма и се изпари мигновено. Изсъхнала туфа трева припламна с пукот и подплаши понитата, които зацвилиха и взеха да рият с копита. След секунда над изпепеленото петно се издигаше само бледа струйка дим. Представи и реалност — Крейк гледаше втрещено.

Тази мълниеносна битка на две съзнания бе толкова странна и непонятна за него. Но усещаше, че могат да сломят съпротивата ѝ, когато си пожелаят, и че последните ѝ обречени усилия са част от тяхното забавление и от нейното наказание.

И Крейк, който беше убеден, че никога повече няма да изпита омраза, подобна на онази, която бе изпитал към раболепната „хрътка“, усети как обзелата го ярост се превръща в стоманена непоколебимост.

Момичето се свлече на колене и като притискаше все така косата около тялото си, изгледа с презрение мъчителите си. Мъжът, чиято магия я бе довела тук, запълзя по корем към тях, загубил човешкия си облик.

Двама от стражата го вдигнаха рязко във въздуха. Той увисна в ръцете им със застинала в идиотска усмивка уста. Най-близката до него Черна качулка замахна. Проблесна острието на секира и се чу глухият пукот на строшена кост. Стражите захвърлиха тялото към нея и окървавената глава едва не удари момичето.

Тя се сгърчи в последно отчаяно усилие да превъзмогне силата, която я приковаваше към скалата. Стражите се приближиха бавно към нея. Единият сграбчи косата ѝ и силно я дръпна нагоре.

Крейк се разтресе. Страданието ѝ проникна в него. Трябваше най-после да направи нещо. Най-накрая мозъкът му заработи.

Понитата започнаха да рият с копита и се вдигнаха на задните си крака, подивели от страх. Една Черна качулка се извърна, за да ги укроти, но собственият му кон го ухапа и го стъпка с копита. Стражите се разкрещяха, но виковете им заглъхнаха в цвиленето на обезумелите животни.

Крейк не помръдваше, контролираше бунта им. Стражът, който я бе хванал за косата, замахна с ножа си и я отрязва. В този момент тя се размърда. Ножът изскочи от ръката му, косите ѝ се усукаха около китките му, а острието се заби в гърлото му и той рухна на земята.

Понитата повалиха още една Черна качулка и я превърнаха в кървава пихтия под копитата си. Буен пламък избухна изпод земята и се разпадна на огнени кълба, които се разпръснаха във въздуха и се търкулнаха по пръстта.

Есперианецът облиза устни — това не беше негово дело! Животните и без това бяха полудели. Момичето се бе изправило на крака. Преди Крейк да успее да я достигне с мисълта си, надигналата се вихрушка от мъгла я отнесе заедно с огнените кълба. Контактът им отново прекъсна — от нея нямаше и помен.

Сега мъглата се сгъсти. Едно пони изскочи от нея и връхлетя отгоре му с разпенени бърни и потънали в кръв очи изпод сплъстения потен кичур. Закова се на място и с цвилене се изправи на задните си крака.

Крейк подскочи, избегна зъбите и копитата и успя да сграбчи кичур от гривата. Метна се на седлото и се вкопчи в четинестата грива, за да не изхвърчи от гърба на мятащото се побесняло животно. Внезапно рукна дъжд и есперианецът прилепна към гърчещото се в конвулсии тяло. Умишлено не искаше да го укроти.

Черните качулки зад него започнаха да се отърсват от вцепенението си. Трескаво се заозъртаха наоколо и той трябваше да поддържа защитата си срещу тях. Едно мятащо се обезумяло пони не би им направило впечатление, едно укротено пони веднага би привлякло вниманието им.

По-късно щеше да обиколи наоколо и да потърси някаква следа от момичето вълшебница. Опиянен от успеха, Крейк бе сигурен, че ще може да ѝ осигури защита, непреодолима за Черните качулки.

Мъглата бе все така гъста и понито намали ход. Подскочи един-два пъти, но като разбра, че няма да може да го свали от гърба си, се отказа. Крейк го потупа лекичко по изпотената шия.

Наоколо не се виждаха дървета и неподкованите копита потъваха в пясък. Движеха се по сухо речно корито и Крейк не смени посоката. Този път късметът му изневери.

Това, което бе помислил за скала, се надигна в двуметровия си ръст пред него. Зейна червена паст и се чу могъщ рев. Побягналата от пожара мечка му се бе сторила гигант, но това тук бе истинско чудовище.

Понито изпищя от ужас и почти като човек се метна назад. Крейк отново вкопчи пръсти в гривата и се опита да укроти мечката. Но изненадата му бе продължила твърде дълго. Огромната лапа с извити нокти се стовари и раздра гърба на животното и бедрото на есперианеца. Крейк се притисна към препускащото пони.

Нямаше представа докога ще се задържи върху седлото. Най-после се изплъзна. Болката от удара бе замайваща и всичко потъна в мрак.

Отвори очи и усети вцепеняваща болка в главата и в крака си. Наоколо цареше полумрак. Сребърната светлина на изскочилата иззад облаците луна откри един дебнещ силует. Две зелени цепнатини го наблюдаваха от разстояние. Все още зашеметен, установи контакт.

Вълк... гладен... макар и проснат неподвижно на земята, човекът си оставаше заплаха. Крейк изпрати сигнал за опасност. Вълкът нададе вой, изправи се, остриите му уши щръкнаха на лунната светлина и той се отдалечи, душейки за по-сигурна плячка.

Крейк се понадигна, подпря се на голям камък и се заслуша. Плисък на вода. Прокара сух език по напуканите си устни. Вода за пиене... да промие раните си... вода!

Успя със стонове да се изправи на краката си, вкопчил ръце в камъка. Разкъсаният му крак се огъна под тежестта му. С огромни усилия на волята се довлече до реката.

По изгрев се опита да намери някакъв подслон, някоя закътана пещера, както може би бе постъпил вълкът, за да изчака да заздравеят раните му. Беше загубил надежда да открие каквато и да е следа от момичето. Но докато пристъпваше внимателно върху камъните, подпрян на довлечената от течението тояжка, бе постоянно нащрек за възможна поява на Черните качулки.

Пълзеше като охлюв и се дотътри до кулите край реката чак на следващата сутрин. Отне му още един час, за да се изкачи на терасата. Измъчен, смъртно уморен и изнемощял от глад, той нямаше никакво друго желание, освен да се отпусне върху постелята от трева, която си бе направил, и да се откаже от всичко.

Сигурно точно това би сторил, ако някакво тракане откъм реката не го бе принудило да грабне тояжката си като сопа, за да се защитава. Не бяха Черни качулки. Местни селяни, тръгнали на пазар в Сампур, за да продадат стоката си. Бяха спрели и избираха нещо не чак дотам съблазнително, за да го оставят на призрака на замъка.

Крейк затаи дъх, докато наблюдаваше това жертвоприношение. Но щом разгледа лодката, претъпкана със стока, и кошниците,

препълнени с храна, гладът взе връх.

Да залъгват цял призрак с шепа брашно и един презрял пъпеш? Няма да стане! Когато в лодката имаше три сушени бута и толкова други лакомства!

Крейк нададе рев, който би бил достоен дори за червената мечка, и настоя за месо. Замалко не обърнаха лодката. Един селянин грабна единия бут и го метна напосоки към покритата с отпадъци скала, а друг добави кошница със сладкиши за десерт.

— Достатъчно, човечета! — изкънтя гласът на Крейк. — Можете да продължите.

Втора покана не беше нужна и селяните натиснаха греблата, без да смеят да вдигнат поглед към зловещите кули.

Крейк изчака съвсем да се скрият и бавно се спусна към скалата. Разходката му отне толкова много сили, че едва ли щеше да е в състояние да се върне още веднъж, затова запристъпва милиметър по милиметър обратно, мъкнейки месото и сладкишите.

С джобния си нож нарязва пушеното месо на дълги ивици. Беше жилаво, не особено вкусно и безсолно. Все пак бе за предпочитане пред тестените сладкиши. Запасите щяха да му позволят да не се движи, докато заздравее кракът му.

Раните от ноктите бяха зачервени и подпухнали. Не разполагаше с нищо друго освен с речна вода и с листата, с които бе превързал крака си. Сампур беше твърде далеч, а ако се покажеше на някой от пътниците по реката, щеше само да докара Черните качулки.

Отпусна тяло в постелята от трева и се опита да подреди събитията от последните няколко дни. В този свят есперианската енергия можеше да се използва безпрепятствено. Нямаше представа как бе попаднал тук, но трескавият му мозък подсказваше, че му е подарен още един шанс — и този път везните бяха наклонени в негова полза. Само да можеше да намери момичето, за да научи от него...

Без да таи особена надежда, изпрати една сонда. Нищо. Без да иска, прегъна крака си, и главата му се замая от болката. Усети, че гърлото и устата му пресъхват. Чуваше само плисъка на водата. Вода — отново беше жаден. Но нямаше сили да лази до брега и обратно. Притвори очи изтощен.

V

Имаше съвсем смътен спомен за всичко, което се случи след това. Призрак ли бе *видял* на входа? Или вълк с провиснала от муцуната лига? Или червена мечка?

После се появи момичето, седнало с кръстосани крака, както го бе *видял* на платото, с разпусната около тялото коса. Протегна ръка и сложи дърво в огъня. Видение?

Но можеше ли едно видение да се надвеси над него, да допре твърди, хладни пръсти до раната, сякаш изсмуквайки болката и огъня, които пулсираха в нея? Можеше ли едно видение да повдигне главата му, да я сложи като бебе в скута си, така че меката като коприна коса да погали бузата и шията му, и да поднесе към устните му груба чаша с някаква течност? Можеше ли едно видение да си тананика и да разресва с гребен от рибена кост косите си, докато монотонното пеене и движението на гребена го приспят толкова дълбоко, че никакви сънища да не безпокоят съня му?

Събуди се с бистра глава. Но видението на момичето беше все още тук. Появи се от потъналия в слънчеви лъчи въздух и пристъпи с купа плодове в ръка. Спря и го изгледа изпитателно. Опитът му за контакт срещна същата стена. Не на незачитане, а на нежелание да отговори.

Косата ѝ бе сплетена, а отрязаният кичур стърчеше над слепоочието. Върху слабото ѝ тяло висеше парче кожа, което прикриваше цялата ѝ женственост.

— Значи си истинска... — проговори дрезгаво Крейк.

Тя не се усмихна.

— Истинска съм. Вече нямаш треска.

— Коя си?

Този беше само първият от многото натрупани въпроси.

— Казвам се Такия.

— Казваш се Такия и си магьосница...

— Аз съм Такия и притежавам силата.

Беше по-скоро твърдение, а не съгласие.

Отново зае любимата си поза с кръстосани крака, избра един плод от купата и го огледа внимателно като домакиня, която преценява дали е направила добра покупка с оскъдните си средства. Постави го в ръката му, избра един и за себе си. Той отхапа от сочната плът. Само да бе склонила да свали преградата и да му позволи да общуват много попълно и дълбоко, отколкото с думи.

— Ти също притежаваш силата...

Крейк реши да не е по-общителен от нея. Само кимна.

— Но все още не са ти сложили рога...

— Не като на теб. Но в света, от който идвам, го направиха.

— Светът, от който идваш? — В очите ѝ проблясваха хищнически искрици. — Какъв е този свят и защо те коронясаха там, човече на пясъка и пепелта?

Без да знае защо, Крейк заразказва случилото му се през последните няколко дни. Бе сигурен, че Такия го слуша, и то не само с уши. Тя взе една пръчка от струпаните за огъня дърва и започна да чертае знаци върху пясъка и пепелта, които бяха свързани с това, което слушаше.

— Силата ти е била достатъчна, за да пробиеш стената между двата свята.

Скърши пръчката с два пръста и я хвърли в пламъците.

— Стената между два свята ли?

— Ние, притежателите на силата, отдавна знаем, че отделните светове се докосват един-друг. — Тя вдигна ръка с допрени един до друг пръсти. — Понякога настъпва момент, в който два от тях се приближават толкова плътно, че силата може да позволи на някого да премине от единия в другия, ако точно в същия момент е изпаднал в безнадеждно положение. Но тези места не могат да бъдат открити и моментът на срещата понякога е съвсем кратък. Не си ли чувал в твой свят разкази за мъже и жени, изчезнали пред очите на своите приятели?

Той си припомни разни истории и кимна.

— Наблюдавала съм призоваване от друг свят — потръпна тя и поглади с две ръце плитките си, сякаш издигайки по този начин защита и за разума, и за тялото си. — Да призовеш от друг свят е голямо зло, защото никой не притежава контрол над чуждоземната сила. Ти

наруши волята на Черните качулки, когато бях животно, побягнало да се спаси от тях. Превърна змията, с която исках да те предупредя, в лисица. А когато Качулките почти ме бяха лишили от силата ми — тя усука краищата на плитките си около китките, като ги милваше и притискаше към малките си гърди, — ти отново им се противопостави и ме освободи за втори път. Ако бе роден тук, това никога нямаше да се случи, защото силата ни е подчинена на установени закони. Твоята е свободна от тази зависимост и затова може да ги нарушава — както ножът отрязва това... — и тя докосна слепоочието си.

— Значи фигурите от камъни те принудиха да слезеш от платото, така ли?

— Да. Такий, когато заклаха, е мой едноутробен брат — той беше кръв от кръвта ми и плът от плътта ми. Пребиха го, за да го принудят да ме привлече, и аз не можех да се противопоставя. Но когато го заклаха, те ме освободиха — за голям свой ужас, както ще се увери след време Тузут.

— Разкажи ми за своята страна. Кои са Черните качулки и защо ти поставиха рога? Не си ли като тях, щом притежаваш силата?

Но Такия не отговори веднага. Нито пък свали бариерата, както се надяваше той.

Откъсна дълъг косъм от главата си и започна да плете между пръстите си сложни и усукани плетеници от възелчета. След миг Крейк вече не виждаше нито белите й пръсти, нито черния косъм, който се премятеше между тях. Виждаше картините, които тъчеше пред погледа му.

Обширна земя, предимно пустинна. Откъслечните впечатления, които бе събрал от Калуф и от търговците, се превърнаха в ярки живи картини. Разпръснати тук-там малки имения, управлявани от дребни владетели, нови селища, изградени от заселници, които пристигат с огромни каруци от южните райони, придружени от малки и големи стада и от грижливо отгледаното потомство. Спират по пътя за по един сезон, за да засеят и ожънат, докато най-после изберат място, където да пуснат корени. Малки градчета държави, защищавани от Черните качулки — притежателите на есперианска сила, които се женят само помежду си.

Такия и нейният брат, които произхождат от простолюдието — нещо, което наистина се случва понякога, макар и рядко. Внимателно

следени от Черните качулки. Откритието, че са някаква нова мутация, което ги обрича на най-различни експерименти. Покровителството, което им дава за известно време местният владетел, защото иска Такия да му стане жена.

Невъзможността да я вземе без нейното съгласие. Защото силата ѝ ще изчезне, ако девствеността ѝ бъде отнета насила. А той иска да подчини именно силата ѝ, за да я противопостави на всевластието на Черните качулки. Затова решава да бъде търпелив и се захваща кротко да я ухажва. Но Черните качулки го изпреварват.

Отвличат я и краят, който са ѝ намислили, не се свежда само до нейното умъртвяване. И тя го разкри пред очите на Крейк откровено и подробно, без да спестява и най-ужасяващите и позорни унижения.

— Но в такъв случай Качулките са голямо зло?

— Не съвсем — размота тя косъма и внимателно го постави в огъня. — Те вършат и много добрини и без тях хората щяха да страдат. Но аз, Такия, съм различна. А като се омъжа, и децата ми ще бъдат различни. И не се знае колко различни. Качулките не желаят нищо да се променя, според тях това би довело до гибелта им. Затова искат да ме използват за собствените си намерения. Но аз, Такия, няма да го разреша!

— Не, ти няма да го разрешиш.

Внезапният му и категоричен изблик го сепна. В момента Крейк желаше само едно — да премери сили с Черните качулки, които бяха планирали такова систематично преследване.

— Какво смяташ да правиш сега? — запита той поуспокоен и в очакване тя да сподели мислите си с него.

— Това място е силно. Ти ли го пречисти?

Той кимна нетърпеливо.

— Така и предположих. Роденият в този свят не би могъл да го направи. Хората, които минават оттук, все още не знаят. И няма да ни безпокоят — освен с жертвоприношенията си.

Задоволството ѝ му се стори възмутително. Да лежат тук и да живеят от подаянията на пътуващите по реката, не бе особено привлекателна перспектива.

— Тази каменна постройка е по-стара и по-солидна от Сампур — продължи тя. — Трябва да е била крепост на хората, които са владеели тези земи и са изчезнали дълго преди да се появим ние, южняците. Ако

бъде възстановена, никой от околните замъци няма да може да се сравнява с нея.

— Да я построим отново ние двамата? — засмя се той.

— Ние двамата — ето така.

Един камък с размерите на тухла, който бе паднал от перваза на продълговатия прозорец, се вдигна във въздуха и застана на мястото си. Илюзия или реалност? Крейк се изправи на крака и залитна към прозореца. Ръката му напипа камъка, извади го от дупката, измери тежестта му и го върна на мястото му. Не беше илюзия.

— Ако потрябва, можем да правим и илюзии — прозвуча за първи път весела нотка в гласа ѝ. — Погледни каква крепост имаш, владетелю на реката!

Той закуцука към вратата. Навън бе топло и слънчево, но всичко бе в развалини. Изведнъж гледката се промени. Туфите изсъхнала трева изчезнаха и всички камъни се оказаха по местата си. В една от възстановените арки край реката се появи часови, който оглеждаше околността със строго лице. Друг извеждаше оседлани и готови за езда понита, докато останалите стражи се занимаваха с обичайните си задължения.

Крейк се усмихна. Сега часовият под арката бе облечен в стегнатата униформа на въоръжен полицай, а в ръката си държеше газова пушка. Понитата се изпариха и на тяхно място върху камъните се появи спидер. Той чу смеха ѝ.

— *Твоите* пазачи, *твоята* машина за пътуване. Много са грозни и страшни. Виж това!

Охрана, машина — всичко изчезна. Крейк затаи дъх при гледката на ефирните същества с криле, които танцуваха във въздуха и от тях се излъчваше такова радостно опиянение от живота, каквото той дори не подозираше, че съществува. Млади елени и някакви невероятно красиви дребни човечета щъкаха нагоре-надолу и всичко бе толкова прекрасно, че той извърна глава.

— Илюзия. — Гласът ѝ прозвуча грубо и подигравателно.

Крейк не можеше да повярва, че нейната грубост и подигравателност бяха сътворили подобна картина.

— Всичко е само илюзия. Стражата ще ни свърши по-добра работа. Колкото до плановете ми, можеш ли да предложиш нещо по-

своято от това, да останем тук и да се задоволим с подаянията на съдбата — за известно време?

— А тези крилати танцьори откъде са?

— Илюзии! — отвърна рязко тя. — Но такива играчки са изтощителни. Ще си създадем охрана само при крайна необходимост. И гледай да не ти се отворят пак раните, защото лекуването не е никаква илюзия и изразходва още повече енергия.

Раните му бяха започнали да зарастват, но белезите щяха да си останат за цял живот. Той закуцука обратно и се отпусна в леглото си, искрено съжалявайки, че Такия толкова бързо бе прогонила малките елфи.

Щом Крейк си легна, тя обясни набързо, че има работа, и излезе. Но есперианецът нямаше желание да лежи повече на затворено. Изчака тя да се отдалечи и с помощта на тоягата се изкачи по брега на реката. Оттук кулата на другия бряг напълно приличаше на отсамната. Не знаеше дали и тя не е населена с духове. Огледа околността и се убеди, че предложението ѝ е основателно. Няколко стражи привидения биха осуетили всяка евентуална атака.

Домакинските старания на Такия бяха придали съвсем друг вид на скалата на даровете. Гниеците хранителни отпадъци бяха почистени и тежката миризма не дразнеше обонянието при всяка промяна на вятъра. Така или иначе, тя си оставаше един изключително несигурен източник на продоволствие. Нагоре по течението сигурно нямаше много стопанства, а и надали някой често слизаше да черпи вода от реката.

Сякаш за да го опровергае, есперианската му интуиция го предупреди, че от горния завой на реката се приближават някакви хора. Не бяха селяни, тръгнали за пазара в Сампур. Усети и страха, болката и гнева, които бушуваха в тях. Трима души, единият беше ранен. Не бяха нито есперианци, нито слуги на Черните качулки. Макар да бяха въоръжени.

Мъчителното пътуване през планината, при което бяха загубили свои другари, откриването на реката, кражбата на лодката, която сега управляваха така умело — това беше всичко, което успя да научи. Отдолу се криеше още нещо... И щом го усети, Крейк веднага взе

решение в тяхна полза — дълбока ненавист към Черните качулки! Доведени до пълно отчаяние бегълци, които обаче нямаха намерение да се предадат лесно.

Установи слаб контакт. Не биваше да разберат, че приближават еспериански капан! Вдъхна плаха надежда, несигурно предположение, че пред тях мястото е защитено и удобно за лагеруване. Това бе всичко, което можеше да направи, за да ги накара да приближат.

„Не!“ — намеси се категорична заповед и се помъчи да прекъсне деликатния му контакт с тях и опитите му да ги прикотка. Крейк остана непреклонен: „Да, да и да!“

И моментално застана нащрек. Такия, господарката на илюзиите, както се беше оказало, сигурно щеше да предприеме нещо. За негова изненада тя не го стори. Лодката се показа иззад завоя, носена по-скоро от течението, отколкото движена от усилията на екипажа. Единият човек лежеше на дъното ѝ, а гребецът на носа се бе превил на две. Единствено кормчията направляваше лодката. И Крейк усили докрай своята невидима и нечута покана, за да подкрепи старанията му.

VI

Но Такия още не беше започнала битката. Щом лодката зави към терасата на даровете, един страж на Черните качулки се появи на ръбай и обнаженият му меч проблесна на слънчевата светлина. Кормчията се поколеба и течението понесе лодката надолу. Крейк усети връхлетялото ги отчаяние, още по-мъчително на фона на прокрадналата се преди миг надежда. Раздразнението му към Такия прерасна в гняв.

Отвърна с илюзия. Протегна ръце и пусна стрела. Привидението се люшна назад. Крейк не беше виждал лъкове тук, но оръжието подходдаше на този свят. Освен това искаше да покаже на Такия, че държи на думата си.

Кормчията се приведе, когато стражът се показа в арката. Малко по-нататък имаше удобно място — същото, до което Крейк доплува първия път. Той прикани мъжа да стигне дотам, изпращайки сигнали на добра воля.

Но гребецът нямаше повече сили, а и никой от спътниците му не бе в състояние да му помогне. Само успя да приближи лодката до брега и носът заора в едрия пясък. Мъжът пропълзя по телата на другите двама и по-скоро се свлече, отколкото стъпи на сушата. Накрая изтегли кануто, доколкото му позволяваха силите.

Крейк тръгна надолу. Вероятно се досещаше, че Такия няма да се даде лесно. Независимо че бяха постигнали нещо като споразумение, тя не приемаше заповеди от него.

Една главня излетя от огъня в кулата и се заби като копие в сухите храсти по склона. Крейк зяпна. Явно никакви убеждения нямаше да свършат работа. Вече бяха измерили силите си и той беше готов да го направи отново. Но сега не беше моментът. А и огънят не бе никаква илюзия и в това състояние нямаше шанс да се пребори с него. Или можеше?

Огънят не се разпространяваше кой знае колко бързо, но за нея не бе проблем да го разпали за секунди. Трябваше да се действа

веднага! Облегна се за опора на купчина развалини, замахна с тоягата и отмести голям овален камък заедно с последвалата го пясъчна вихрушка. Беше преценил точно. Камъкът се търкулна и затисна главнята, а пясъкът задуши и най-малките пламъчета.

Червените езици на огнената стихия лумнаха злобно нагоре и Крейк се изсмя. Това беше видение. Явно бе ядосана. Материализира във въздуха огромна кофа, наклони я на една страна и плисна съдържанието ѝ в центъра на пожара. Почувства яростта на Такия да го шибва като камшик, но не помръдна. Тя можеше да мери сили със своите равни, но той щеше да ѝ даде добър урок.

— Хей, хора! — Викът не бе въображаем и молеше за помощ.

Крейк се спусна внимателно по стръмния бряг и видя лодката и мъжа пред нея. Есперианецът му махна с ръка да се приближи и беглецът тръгна към него.

Беше едър мъж като онези, които бе видял в Сампур, широкоплещест и с червеникава коса, сплетена на дълги плитки. В ъгъла на брадичката му се виждаше пресен белег от полузараснала рана, а дълбоките очи издаваха преумора. Спря на известно разстояние от Крейк с ръце, оперени на бедрата си, и с високо вдигната глава измери есперианеца с проникателния поглед на опитен офицер, който знае как да се оправя с новобранци.

— Аз съм Джорик от Кулата на орлите — представи се той по начин, който подсказваше самочувствието на местен владетел, след което сви рамене. — Макар че от нея не остана камък върху камък. Имаш солидна бърлога... — поколеба се какво обръщение да използва — приятелю.

— Аз съм Крейк — отвърна простичко есперианецът — и също се крия от неприятели. Бърлогата е старичка, но върши работа.

— Да не би хората, от които се криеш, да носят черни качулки? — продължи Джорик. — Всичко, което току-що видях, ми напомня за тях.

— Прав си. Не бих се нарекъл приятел на Черните качулки.

— Но притежаваш силата...

— Притежавам сила — подчерта разликата Крейк. — Добре дошъл, Джорик. Както и всички, които не биха нарекли себе си приятели на Качулките.

— Повече не можем да продължаваме така — сви отново рамене снажният воин. — Щом е дошло време да спрем, това място е добро като всяко друго. Моите хора нямат повече сили. — Той погледна към двамата в лодката. — Те са добри мъже, но Качулките ни притиснаха много лошо в горното течение. Бяхме десет души. Принудиха ни със своите магьоснически номера да напуснем кулата и ни подгониха.

— Защо искат да ви унищожат?

Джорик се изсмя рязко.

— Те не обичат хората, които не се подчиняват на законите им. Ние сме планинци и нито една Черна качулка не ни е помогнала да си отвоюваме Кулата на орлите или пък да не се връщаме с празни ръце от лов. Когато закарахме кожата си на пазара, поискаха да ни вземат данък. Да не би техните заклинания да вкарват зверовете в капаните ни или да ги нанизват на копията ни? Плащаме само когато купуваме нещо. Не ние започнахме войната. Но когато им казахме всичко това ясно и открито, и други набраха кураж да постъпят като нас, затова Качулките решиха да ни унищожат, за да си остане всичко, както на тях им е удобно. И успяха.

— Не още — натърти Крейк. — Можеш ли да доведеш своите хора в кулата? Ранен съм и едва ходя, иначе бих ти помогнал.

— Ще дойдем.

Джорик се върна при лодката и плисна шепа вода в лицето на мъжа, който бе седнал на носа. Той се понадигна и изпълзя на брега. След това водачът на бегълците вдигна другия от дъното и го метна ловко на гърба си, от което пролича, че не го прави за първи път.

Положи го в постелята от трева, Крейк се зае с огъня и с приготвянето на храна, а Джорик се върна за багажа.

Никой от двамата не беше едър като водача. Момчето в безсъзнание беше само кожа и кости и дъхът му едва се усещаше през безводно отпуснатите устни. Другият беше нисък, тъмнокож и къдравата набола брада напомни на Крейк за мъжете на Калуф. Той се взря подозрително в есперианеца изпод зачервените си клепки, след това заоглежда обстановката наоколо си.

Крейк не се опита да установи телепатичен контакт. И без това подозираха есперианските му способности. Опита се да открие Такия, но отново без резултат. Това го разтревожи. Бе направил всичко възможно да я убеди, че ще им даде подслон, и тя не би трябвало да се

противопоставя. Джорик и спътниците му с нищо не ги заплашваха, а можеха само да им помогнат, като присъединят силите си към техните.

Не можеше да тръгне наникъде, преди да зараснат раните му. А без оръжие трябваше да разчитат само на собствените си еспериански сили в случай на нападение. Беше се уверил с очите си в способностите на Качулките и сериозно се съмняваше, че двамата с нея можеха да се справят при предстоящия сблъсък, за който Черните качулки положително щяха добре да се подготвят. Досега бе успявал да обърка плановете им просто защото те не подозираха съществуването му. Следващия път щеше да бъде лишен от това предимство.

От друга страна, ако имаха оръжие, кулата можеше да бъде защитена. Например с лъкове — Крейк предвкуси удоволствието от стъписването на Качулките при гледката на летящите срещу тях стрели. Колкото и високо мнение да имаха за себе си, дори търговците на Калуф не познаваха това оръжие. Не го познаваха и воините в Сампур. Трябваше да попита Джорик дали е виждал такова нещо.

Междувременно седеше при гостите си и наблюдаваше как Джорик храни с плодова каша посъвзелото се момче, докато другият лакомо гълташе късове сушено месо. Когато се засити, той се примъкна до огъня и тикна палец в гърдите си.

— Закут — представи се той.

— От Ларуд ли?

Това беше единственият град, чието име бе чул от хората на Калуф.

Мургавият не скри изненадата си, но този път в нея нямаше и сянка от подозрителност.

— Какво знаеш за Децата на Ной, чужденецо?

— Пътувахме известно време заедно из равнината с един човек на име Калуф, Първи търговец от Ларуд.

— Дебел мъж, който често се смее и има перо от сокол на шапката си ли?

— Не — поохлади възторга му Крейк. — Този Калуф, който предвождаше кервана, беше слаб мъж и можеше да познае колко е остър един меч по ефеса му. Колкото до украшенията — на неговата шапка имаше червен скъпоценен камък. И винаги се кълнеше в Очите на господарката Лор.

Закут избухна в пронизителен смях.

— Виждам, че не си вчерашен, нали, господарю на кулата? Аз не съм от Ларуд, но познавам Калуф и знам, че на него и спътниците му може да се разчита. Като те гледа човек обаче, и на теб не ти е било лесно напоследък. Да не се е случило нещо с Калуф?

— Докато стигнахме до вратите на Сампур, всичко беше наред. Какво се е случило след това, не знам.

Джорик се усмихна и настана болника в постелята.

— Май сте се разделили неочаквано, а, владетелю Ка-рак?

Крейк реши да им каже истината.

— Поставиха рога на двама души. Последвах ги, за да им помогна с каквото мога.

Джорик се навъси, а Закут плю в огъня.

— С нас не постъпиха така — ние не притежаваме силата — каза след малко Закут. — Но те знаят и други номера. И стигна дотук, така ли?

— Одра ме мечка — добави Крейк още нещо от приключенията си — и се скрих, докато зараснат раните ми.

— Бърлогата е удобна — съгласи се Джорик. — Но откъде се снабдяваш с храна? Тази пустош не ражда такива неща.

Той захапа един плод и след това облиза пръстите си.

— Има легенда, че в кулата живеят духове. Хората, които пътуват надолу по реката, оставят лептата си.

Закут се плесна по коленете.

— Боговете на вълните са благосклонни към теб, владетелю Ка-рак, щом са ти показали пътя към това вълшебно място. В някои кули обитават и добри духове. Какво ще кажеш, владетелю Джорик?

— И на нас най-последно ни се усмихна късметът, щом владетелят Ка-рак ни допусна в тази крепост. Но може би имаш някакви други намерения? — обърна се той към есперианеца.

Крейк сви рамене.

— Само облаците знаят дали ще завали дъжд или сняг — цитира той една от поговорките, която бе научил от хората на Калуф.

Слънцето скоро щеше да залезе и той се разтревожи за Такия. Не искаше да повярва, че си е тръгнала окончателно. Но какво ли пък щеше да се случи, ако се върнеше? Внимаваше да не използва

уменията си пред пришълците. Но Такия изобщо не би се съобразила с присъствието им.

Не си даваше ясна сметка за чувствата, които изпитва към нея. Тя го смущаваше и събуждаше усещания, които отказваше да си признае. Умееше да създава впечатление, че той изобщо не я интересува. Спокойната и увереност в нейното собствено превъзходство дразнеше самочувствието му. А антагонизмът между двамата се противопоставяше на онова, което го бе накарало да тръгне след нея пред вратите на Сампур. Изпрати още една сонда и — за негова изненада — получи отговор:

— Да си вървят!

— Те също са бегълци като нас. Единият е болен, а другите са изтощени от дългото преследване. Разбунтували са се срещу Черните качулки. Затова имат право на подслон, топлина и храна.

— Те не са като нас! — Същото високомерие. — Или ги изпрати, или ще ги изгоня. Мога да го направя...

— Вероятно, но аз мога да ти се противопоставя! — постара се да бъде максимално убедителен той. — Повярвай ми, най-добре за нас е да им помогнем. Те са истински бойци...

— С мечове не можеш да се противопоставиш на силата!

Крейк се усмихна. Техният безмълвен спор му даваше възможност да направи първата проверка на плановете си.

— Не с мечове, Такия. Има и други оръжия освен мечове и копия. Понякога по-ефикасни дори и от силата. Може ли една Черна качулка да изпрати смърт на своя противник, щом самата тя бъде умъртвена от разстояние с оръжие, от което няма спасение?

Усети, че привлече вниманието ѝ. Беше се уверила, че той не обича да говори празни приказки. Побърза да използва момента.

— Спомни си как умря твоят страж, с когото искаше да стреснеш тези мъже!

— От малко копие — отново прозвуча пренебрежение в гласа ѝ.

— Не.

Нарисува с въображението си една стрела, след това стрелец, опънал лък, стрелата изсвистя във въздуха над реката и прониза гърлото на нищо неподозиращата Черна качулка.

— Познаваш ли тайната на това оръжие?

— Да. И искам да ти кажа, че пет чифта ръце ще свършат много по-добра работа от два, не съм ли прав?

— Ще дойда — отстъпи най-последно. — Но на тях няма да им хареса.

— Само ела и ще видиш как ще те посрещнат. Те не са ловци на девствени вещици... — започна той, но смехът ѝ го прекъсна и това го обърка. Малкото му предимство изчезна. Но тя не прекрати връзката.

— Ка-рак, много си глупав. Няма да им хрумне да спят с мен дори да ги моля. Сам ще се убедиш. Може ли сокол да се чифтоса с дива котка? Но мисля, че трудно ще ми се доверят. Както и да е, от плановете ти може и да излезе нещо. Ще видим.

VII

Бегълците посрещнаха Такия точно според предвижданията ѝ. Те знаеха коя е и само благосклонността на Крейк към нея ги задържа в кулата. А и обстоятелството, че не биха стигнали кой знае колко далеч със собствени сили, което Джорик не искаше да признае. Но страховете им до голяма степен се уталожиха, когато тя се зае с лечението на младежа, използвайки уменията, които бе приложила, за да излекува раните на Крейк. На следващия ден тя вече го хранеше с бульон и се разпореждаше с другите мъже, сякаш ѝ бяха слуги, откак се помнеше.

Слънцето се бе издигнало високо, когато Джорик се появи откъм реката — подсвиркваше си, освежен от банята.

— Крепостта наистина си я бива, владетелю Ка-рак. А като прибавим и нейната сила, никой не би могъл лесно да се справи с нас. Стига дамата да се съгласи да ни помогне.

Такия се засмя. Сноп слънчева светлина от прозореца падаше право върху нея, докато тя разресваше косата си. Изглежда ги през рамо с палаво кокетство. Крейк за първи път си помисли, че по нищо не се различава от жените, които беше познавал в своя собствен свят.

— Първо да видим каква защита ще ни предложи владетелят Ка-рак.

Каза го с хаплива насмешка и за да му напомни, че не е забравила какво ѝ бе отговорил снощи.

Но Крейк беше подготвен. Захвърли тоягата и се хвана за рамото на Джорик, а Закут запухтя след тях. Изкачиха се до гората. Крейк никога не бе правил лъкове и очакваше първите му опити да бъдат неуспешни. Докато напредваха бавно, той им обясни какво трябва да направят. След около час се върнаха с цял наръч различни по дължина пръчки и се хванаха за работа.

Следобед Закут се засуети, излезе и след известно време се върна, влачейки една сърна, очевидно горд със своя улов. Там, където другите виждаха само месо и кожа, с която да закърпят обувките си,

Крейк виждаше тетива за лъковете. Работата им спореше. Такия бързо се научи майсторски да прикрепва перата на стрелите, а по някое време Закут домъкна още две речни птици, които бе уловил в мрежата си.

След четири дни кулата заприлича на непристъпна крепост. Повечето от изпопадалите камъни бяха на местата си. Изследваха горните две помещения и изхвърлиха оттам огромно количество стари гнезда и останки от леговищата на разни дребни хищници. Такия избра горната стая за себе си и с помощта на своя възстановил се пациент. Никус домъкна огромно количество сладко ухаещи треви, които разстла по пода. Прилепите, идващи по изгрев слънце и отлитащи на смрачаване, изобщо не я притесняваха. Дори вечер тананикаше на снежнобелия бухал, който отказа да напусне любимото си обиталище в най-тъмния ъгъл на покрива.

По реката нямаше никакво движение. Нямаше и нови припаси върху скалата на даровете. Но Джорик и Закут ловуваха, а Крейк опушваше излишното месо, така че в случай на нужда имаха и запаси. Три лъка бяха вече готови и с тях се упражняваха на терасата, като използваха стрели с тъпи върхове.

Джорик имаше точното око на добър стрелец и бързо свикна с новото оръжие. Същото важеше и за Никус. Но Закут възприемаше побавно, а кракът създаваше проблеми на Крейк. Такия беше безпогрешна, но рядко склоняваше да стреля. Макар да бе съгласна, че оръжието е отлично, предпочиташе собствените си войнски умения и по цели дни седеше върху стената и разресваше отново и отново с пръсти косите си, докато гледаше тренировките им и подвикваше при всеки успешен удар или се присмиваше на пропуските им.

Ала отсрочката не продължи дълго. Крейк скоро получи първото тревожно предупреждение. Една нощ се събуди от сън, в който тичаше запъхтян през пустинята, подгонен от шайка. Усети, че някакво пагубно въздействие изпълва кулата. Някаква непреодолима сила го подтикваше да излезе навън и да хукне към гората.

Проучи внимателно заобикалящата го тишина. Не беше угнетяващото усещане, което изпита при първото си пристигане. Беше нещо друго. Но какво?

Някой помръдна в мрака.

— Владетелю Ка-рак! — Гласът на Никус бе нисък и дрезгав, сякаш едва се сдържаше да не изкрещи.

— Какво има?

— Лоша работа...

Огромният силует на Джорик изпълни светлия отвор на входа.

— Подновили са преследването — рече той. — Опитват се да ни изхвърлят оттук като плъхове от дупката им.

— И първия път ли постъпиха така? — попита есперианецът.

— Да — изпръхтя Джорик. — Това е любимият им първи ход. Ще ни накарат да изпитаме такъв ужас тук вътре, че всеки ще хукне, накъдето му видят очите. След това ще ни довършат без проблеми.

Крейк не можа да изолира един отделен сноп от тази зловеща енергия. Ужасът се процеждаше през стените около тях. Изпрати сонди във всички посоки, но безуспешно. Нечии крака изприпкаха надолу по стълбите.

— Разпалете огъня, глупаци! — викна Такия. — Трябва да разберат, че си имат работа с хора, които ги познават.

Пламъците осветиха угрижените им лица. Закут милваше несъзнателно едно копие върху коленете си, а Никус и Джорик не откъсваха погледи от вълшебницата, която подреждаше на пода някакви вързопчета с изсъхнали листа и папрат. Тя установи контакт с Крейк.

— Трябва да направим нещо или тези незащитени нещастници ще бъдат изчоплени оттук като орехи от черупките им. Дай ми силата си — сега аз трябва да бъда водач.

Безапелационната увереност в собственото ѝ превъзходство отново го възмути, но този път Крейк вътрешно си призна, че тя има основания. И все пак не се отзова на искането ѝ. Да не може да контролира есперианските си умения и да ѝ ги предостави — подобно насилие винаги го бе плашило и досега бе предпочитал да се самоубие, само и само да не го допусне. А сега тя го молеше за това, и то с пълно право!

— Принудителната капитулация е истинско зло, но ако го направиш доброволно в наша защита, е съвсем различно.

Беше усетила вътрешната му съпротива.

Ултиматумът да напуснат кулата ставаше все по-неумолим. Никус се изправи, сякаш някой го теглеше. Закут неочаквано тръгна към вратата, но Джорик светкавично протегна ръка и го сграбчи.

— Виждаш ли — настоя Такия, — почти са готови. След малко няма да сме в състояние да ги удържим по никакъв начин. И са загубени завинаги — защото сега срещу нас се е възправила висшата сила на Черните качулки.

Крейк наблюдаваше борещите се на пода мъже и все така се съпротивляваше вътрешно, но се подчини на жеста ѝ и прилегна до нея. Тя хвърли две вързопчета с папрат в огъня и ги обгърна плътен сладникав пушек. Никус се закашля, вдигна като замаян ръце към главата си, отпусна се тежко на земята и потъна в дълбок сън като преуморено дете. Джорик и Закут спряха да се боричкат, щом пушеците стигнаха до тях.

Такия плъзна хладната си ръка по гърдите на Крейк и постави длан върху сърцето му. Затананика си някаква чудновата мелодийка, а той се опита да установи контакт, но булото, което тя бе спуснала между тях, беше плътно като стелещия се наоколо пушек. Изпита усещането, че наблюдава стаята през нейните очи. След това стаята изчезна. Безплътната му сянка се носеше в нощния мрак като хрътка, препускаща по следа.

Сега за него не съществуваха непреодолими препятствия. Огледа обгърналия кулата злокобен облак и се спусна по тънката нишка към източника му.

Там имаше огън, наобиколен от четири Черни качулки. Издигацият се над него пушек имаше същото предназначение — да освободи мисълта от тялото. Земята бе покрита с телата на заспали воини.

С усилие на волята Крейк съсредоточи вниманието си върху жезъла, който лежеше в краката на предводителя на групата, и изпрати команда.

Жезълът подскочи и падна в огъня, макар господарят му да се надигна рязко и да посегна към него. Блесна ослепителна синя светкавица. Качулките скочиха на крака, а водачът им се втренчи през пламъците право в безплътната сянка на Крейк. Лицето му излъчваше не ненавист, а по-скоро благородство. Но погледът му беше

коравосърдечен и Крейк разбра, че битката между тях ще продължи не само до смъртта, но и след това. Есперианецът усети, че онзи за първи път си дава сметка за неговото съществуване и за ролята му в тази неочаквано тежка схватка.

За миг и у двамата проблесна някакъв спомен, че се познават, после Крейк отново бе обгърнат от мрака. Чу тананикането ѝ и усети докосването ѝ върху китката си, където биеше бавният му, равномерен пулс.

— Това беше добре — приветства го мисълта ѝ. — Сега трябва да се изправят лице в лице с нас.

— Ще дойдат.

Бе схванал зловещата закана в очите на Черната качулка.

— Ще дойдат, но сега силите ни са равностойни. Вече не могат да разчитат на Жезъла на силата.

Крейк се опита да седне и усети огромно изтощение в цялото си тяло — не можеше да се сравнява със слабостта след раняването му.

Такия се разсмя подигравателно.

— Да не си мислиш, че ще можеш да припкаш като младо еленче по време на Дългото пътуване, Ка-рак? Дори три дни на бойното поле не могат да се сравнят с него. Спи и събирай сили. Краят на това приключение все още не се вижда.

Лицето ѝ загуби очертанията си, отблясъците в косите ѝ замъглиха погледа му, забулиха съзнанието му и той заспа.

Сигурно е било рано сутринта, когато беше направил онова странно пътуване до лагера на Черните качулки. Щом откряхна натежали клепачи, продълговатият слънчев отблясък от прозореца му подсказа, че е късен следобед. Такия го гледаше втренчено. Той приседна и ѝ се усмихна, но тя не отвърна на усмивката му.

— Всичко наред ли е?

— Имаме време да се подготвим за изпитанието. Твоят планинец си разбира от работата. Знае как се води открит бой и с хората си е устроил доста невъзпитано посрещане на досадниците. Аз също се постарях, колкото ми позволяват силиците — усмихна се лекичко тя. — Ела да видиш.

Той закуцука към терасата и остана смаян. Вярно, че беше илюзия, но имаше и истински неща.

Джорик се захили, като видя опулената му физиономия, и му махна с ръка да огледа поставените под негово командване сили. Защото беше пълно със стрелци, застанали на пост по стените, върху арката, на кулите от двете страни на реката, и околността ехтеше от тежките им, отмерени крачки. Дори му отне няколко секунди, за да отдели хората, които познаваше, от създанията на Такия. Реалните също бяха на позиция заедно с въображаемите си другари. Никус, половък с новото оръжие, беше застанал върху стената, а Закут се бе разположил при арката до реката, откъдето разстоянието до противника беше по-малко и стрелбата му щеше да бъде по-успешна.

— Погледни надолу — подкани го Джорик. — Виж какво ги чака, преди да ги набодем.

Крейк отново не повярва на очите си. Вече бе виждал подобна илюзия — тогава тя беше прибързано дело на отчаяно момиче, а сега надминаваше всичките му очаквания. Всички пътеки и проходи към речните кули бяха обрасли с непроходими трънливи дървета, чиито преплетени клони образуваха стена, през която не можеше да се провере нито меч, нито копие. Макар да беше илюзия, Качулатите трябваше доста да се поизпотят, за да се справят с нея.

— Взе две клончета, които Никус намери, омота един косъм около тях и ги зарови под един камък. След това изтананика нещо — и ето ти това чудо! — не спираше Джорик. — Тя струва повече от десет — не, от двайсет воини, тази господарка Такия! Владетелю Ка-рак, казвам ти, че ще дойдат по-добри дни за тази земя, щом вие двамата сте се изправили срещу Качулките.

— Е-е-е-ей — чу се приглушено, но ясно нещо като подсвиркване или вик откъм позицията на Никус. — Пристигат!

— Идват насам — изкрещя дрезгаво и Закут. — Спускат се и по реката.

— Знаем как да ги посрещнем. — Джорик не се разтревожи особено.

Никой не откри огън от крепостта. За самоуверените нападатели това беше поредната битка. Макар трънливият лабиринт да задържа временно половината от тях, воините откъм реката трябваше само да

стъпят на площадката за дарения и да нападнат под водачеството на изкусните си господари.

Но щом лодката им се показа иззад завоя, звъннаха тетивата на лъковете. Беззвучен вик прокънтя в главата на Крейк, щом видя качулатият да вдига ръка към забитата в гърлото му стрела и да рухва във водата. Още двама паднаха след него, а другите от ужас престанаха да гребат. Течението ги доведе под арката и Закут бутна върху тях един камък, който обърна лодката и всички цамбурнаха в реката.

Закут се заливаше от смях, а Джорик направо виеше.

— Сега разбраха какво ги очаква! — крещеше той с все сила и думите му положително стигаха до ушите на нападателите. — Да видим ще посмеят ли пак да се приближат до тази крепост.

VIII

Ясно беше, че смелостта далеч не е единствената добродетел на Черните качулки. Отчитайки съкрушителния провал на атаката по реката, те не подновиха опитите си. Вече се смрачаваше и Крейк наблюдаваше унилото им оттегляне. Възторгът на Джорик също бе спаднал.

— Положително ще опитат нещо друго. Разбраха, че няма да се дадем лесно, и ще измислят нещо по-сериозно. Никак не обичам да се бия на тъмно.

— Няма да е тъмно — отвърна Такия.

Тя посочи един от ъглите на терасата и в спускащия се мрак блесна ярък сноп лъчи. Една подир друга грейнаха факли по покрива на кулата на отсрещния бряг, по издигащата се над реката арка, по парапета на стената — и стана толкова светло, че нищо не можеше да помръдне и да остане незабелязано.

— Така! — щракна тя с пръсти и факлите изчезнаха. — Когато потрябват, ще ги запалим.

— Всичко е много хубаво, господарке — мигаше опулено Джорик. — Но и честния огън си го бива, защото, освен да ти свети, може да ти сгрее и сърцето.

— Наклади си огън, пълководецо — усмихна му се тя майчински. — Има кой да ни извести, щом тръгнат насам.

И тя извика. Изпляскаха криле и след малко белият бухал кацна върху протегнатата ѝ ръка. Огледа ги с умните си очи и изщрака зловещо с клюн. Тя го погледна, а той разпери криле и отлетя.

— От нас могат да скрият мислите и действията си. Но не могат да изгонят от небето неговите обитатели. Бъди сигурен, че само една крачка да направят — и ние ще знаем.

Все пак не напуснаха позициите си. А Закут занарежда около себе си големи камъни с надеждата и с тях да бъде точен като при първото си попадение.

На всички с изключение на Такия нощта се стори безкрайно дълга. Крейк отново и отново правеше опити да изпрати сонда в тъмнината, но всеки път срещаше една и съща преграда, която скриваше плановете на Черните качулки.

Джорик отмерваше разстоянието от единия до другия край на терасата — пет крачки в едната посока и шест в обратната — и при всяко обръщане лъкът му изчаткваше в камъните.

— Мътят някаква пакост, както бухалът мъти яйце, но каква ли е?

Крейк се бе научил да изглежда външно спокоен.

— Ще трябва да почакаме, за да разберем. Но защо се бавят?...

Защо се бавеха? Колкото по-неспокойни ставаха той и шепата защитници, в толкова по-лесна плячка се превръщаха. А и беше сигурен, че Черните качулки умееха да изненадват противниците си. Макар че, ако съдеше по думите на Такия и Джорик, те не бяха свикнали с подобно непоколебимо и изобретателно противопоставяне на тяхната воля. Такава съпротива само щеше да усилва решимостта им да унищожат бунтовниците.

— Идват.

Огньовете на Такия лумнаха по местата си. Тя прекоси бързо терасата и застана до Джорик и Крейк, които се бяха изправили до парапета.

— Това е най-лошият час на нощта, когато кръвта тече най-бавно и съпротивата е най-слаба. Затова идват сега...

Джорик дръпна тетивата на лъка и острият звук изпълни нощната тишина. Такия поклати глава.

— Идват само Черните качулки, добре бронирани. Вижте!

Тя подскочи към парапета и плесна с ръце. Магическата светлина огря четири изправени сред трънака фигури, които гледаха нагоре към тях изпод сенките на качулките си. Изсъска стрела, но не достигна целта си, а падна на земята на няколко крачки от гърдите на водача им.

Но Джорик не прие поражението. Опъна докрай тетивата с цялата си сила и изпрати втора стрела. Тя обаче също тупна в краката на безмълвната четворка. Крейк сграбчи Такия, но тя се изплъзна, бързо изтича напред и викна надолу:

— Какво искате, всемогъщи мъже — примирие ли?

— Дъще на злото, ти не си сама. Искаме да говорим с твоя повелител.

Тя се изсмя злорадо и разлюля косата си, прокарвайки пръсти през нея.

— Нима мислите, че наистина имам повелител, всемогъщи? Такия все още разчита само на себе си. Не се залъгвайте с подобна надежда. Отново ви питам за какво сте дошли — за примирие ли?

— Изпрати своя повелител, за да се разберем.

Тя рязко отметна косите си.

— Нямам никакъв повелител и аз и силата ми сме непокътнати. Опитай и ще се убедиш, Тусут. Да, аз те познавам — ти си Тусут, господарят, а тези са Салсбал, Булан и Илай — сочеше ги с пръст тя един по един като дете, което си играе.

Джорик се размърда и пое дълбоко въздух, а онези отдолу се преместиха. Крейк засече мислите им — да споменеш мъжко име в присъствието на противник наистина изискваше смелост.

— Такия! — звучеше като съскане на влечуго.

Тя отново се разсмя.

— О, аз първа казах името ти, Тусут. Наистина ли ме смяташ за толкова слаба и беззащитна, че да ти се подчиня безропотно? Не го направих, когато ми постави рогата, защо ли да го правя сега, когато не съм ти подвластна? Преди ти разполагаше с Такий, за да ме хванеш. Но Такий потъна в безкрайния мрак и вече не можеш да ме уловиш в мрежата си! А и тук до мен има един...

Тя хвана Крейк за ръката и го избута напред. Той ги погледна право в очите и вдигна ръка, както тя бе направила преди малко:

— Тусут, майстор на капани за жени, и Салсбал, Булан и Илай, негови верни кучета. Ето ме, какво искате от мен?

Те не отговориха, но той усети как се опитват да проникнат в мислите му, да пробият защитата му. И накрая разбраха, че е като тях — есперианец.

— Какво искате? — повтори Крейк по-високо. — Ако не желаете да преговаряме, нека не безпокоим нощната тишина и да се отдадем на заслужена почивка.

— Отстъпник! — избълва Тусут.

Сега посочи с пръст напред, изричайки някакви фрази под одобрителните погледи на свитата си.

Крейк бързо си припомни сцената пред вратите на Сампур и се зае да направи нещо невероятно. Съсредоточи вниманието си върху човека, когато Такия нарече Илай. С черния плащ и черната качулка сянката му върху близката скала напомняше лешояд. Лешояд... лешояд!

Не осъзнаваше, че е насочил пръст към избраната жертва, нито че повтаря на висок глас думата с интонацията на Тусут:

— Лешояд!

Една хладна ръка обхвана китката на другата му ръка и преля силата си в неговата. Енергията се сгъсти и излетя...

— Лешояд!

Една черна птица плесна с криле, изкряска и полетя срещу него с изпружена кървавочервена глава и зейнал клюн. Звънна тетива. Чу се отчаян предсмъртен вик и мъжът в черния плащ се сгърчи на склона край гъстия храсталак.

— Добре! — извика Такия. — Отлично се справи, Ка-рак! Но втори път не можеш да използваш същото оръжие.

Обхванат от безумно въодушевление, той изобщо не я чу. Пръстът му вече сочеше Булан и той отпяваше:

— Куче...

Напразно. Черната качулка не падна на четири крака, а си остана човешко същество. Крейк млъкна. Такия бързо му прошепна:

— Те вече са предупредени — никога не можеш да ги атакуваш два пъти по един и същи начин. Първия път успя само защото не бяха подготвени. Хей, Тусут — подвикна тя, — убеди ли се, че сме добре въоръжени? Бъди честен и кажи какво искаш от нас.

— Да — прогърмя гласът на Джорик, — не можеш да ни сториш нищо, всемогъщи. Върви си по пътя и ни остави на мира...

— На една земя не могат да властват две сили и ти го знаеш, Джорик от Кулата на орлите, защото веднъж вече се опита да го докажеш и пострада. Тук трябва да има победител, а за победените — смърт!

Това се стори логично на Крейк. Но господарят продължаваше:

— Колкото до това, какво искаме — то е ясно. Противопостави ни равностойна на нашата сила, отстъпнико. Използвай силата и на вещицата, ако щеш. Накрая ще разбереш, че сте безпомощни.

— Тук и сега ли? — попита Крейк.

— Вече зазорява и идва нов ден. На слънце или на сянка, за нас е все едно, защото победата ще бъде наша.

Въодушевлението от първия му светкавичен успех се бе изпарило. Крейк опипа лъка, който все още не бе използвал. Нещо го притесняваше, не беше сигурен в силите си. Такия отново хвана ръката му. Гласът ѝ пак прозвуча подигравателно, дразнеше го, предизвикваше го:

— Покажи им какво можеш, владетелю Ка-рак, ти, който си майстор на илюзиите.

Той я погледна и отрязаният кичур на слепоочието ѝ възвърна предишната му увереност. Тя също не бе чак толкова всемогъща, колкото се опитваше да му внуши.

— Приемам предизвикателството ти — викна той. — Нека бъде тук и сега.

— *Ние* приемаме твоето предизвикателство! — Раздразнението и светкавичната ѝ поправка му доставиха удоволствие.

Думите още не бяха заглъхнали и тя нанесе първия удар.

Пламъците обхванаха в кръг тримата, плъзвайки по мъртвото тяло на Илай. Заподскачаха около краката им, а край главите им се замятаха сенките на бухали и на всевъзможни нощни хищни птици.

Чу се зловещо съскане и склонът се покри с пълзящи към тях влечуги. Привидения? Всички — или повечето от тях. Крейк разбра, че предназначението им бе да отклонят вниманието на противника. Той също се включи — фигурата на вълк се промъкна откъм сянката и скочи, но щом лапите му докоснаха магическия огън, изчезна.

Отговорът на Черните качулки бе не по-малко светкавичен от атаката на Такия. Някаква тежест надвисна над главите на защитниците и започна да ги притиска толкова осезаемо, че Крейк погледна нагоре да не би планината да се е срутила отгоре им. Чу тревожен вик. Черен облак като гигантска преса падаше все по-ниско и по-ниско.

Снопове светлина избълваха няколко огнени топки срещу хората при парапета. Една се метна право към лицето на Крейк и опърли

кожата му с огнения си дъх.

— Глупак! — шибна го мисълта на Такия. — Те са истински само за наивниците, които им вярват.

Прогони внушението и магическото кълбо се стопи. Но все още беше като замаян. Случващото се нямаше нищо общо с есперианското му обучение, дори напротив — бяха го предпазвали от това. Почувства се муден, несъобразителен и засрамен, че сега цялата тежест на защитата им се стоварва върху Такия.

Върху нея — Крейк присви очи. Намали връзката си с момичето, като се опита то да усети. Имаше твърде голяма вероятност да се окаже, че сам се е предал. Намерението му бе доста налудничаво, но Черните качулки им бяха дали да разберат, че могат да бъдат притиснати само с изненада.

Нова огнена топка се понесе към него и той скочи на терасата. Остра болка прониза ранения му крак. Другият Крейк остана до парапета рамо до рамо с Такия. Костваше му доста усилия да задържи там собственото си привидение и незабелязано да се отдалечи от кулата.

Досега бе успял да материализира охраната, вълка и останалите видения, но те бяха съвсем мимолетни и се бе справил сравнително лесно. Да създаде собствения си образ и подобие бе, от една страна, по-лесно, а от друга — по-трудно. По-лесно, защото човек най-добре познава себе си, а по-трудно, защото трябваше да заблуди майстори на илюзията.

Стигна до стъпалата, които водеха към скалата на даровете. Тук не беше толкова светло и издатината пред него потъваше в сумрак. Запромъква се надолу, здраво стиснал стрела в ръката си.

Тук натискът бе стократно по-силен и той запълзя, проправяйки си слепешката път към реката.

Захапа стрелата и зъбите му оставиха белези върху нея. Нож би свършил много по-добра работа, но нямаше време да го поиска от Джорик. Плъзна се във водата, потрепервайки от хладния ѝ допир. И заплува под арката.

Не беше трудно да стигне до мястото, където се бе преобърнала лодката на Черните качулки. Докато се измъкваше на брега, напипа някакви просмукани с вода дрехи и разбра, че е мъртвец. Все така

стиснал стрелата между зъбите си, Крейк се заизкачва зад гърба на Качулките.

IX

Трънакът покриваше възвишението пред него. Той съсредоточи енергията си върху разрушаването на тази илюзия и се запровира, необезпокояван от осеяните с шипове клони, които се разтваряха и се отдръпваха пред него. Доближи се до изправените пред него Черни качулки. На стената се мержелееше чернобялата фигура на Такия, а до нея — видението Крейк.

Сега!

Видението леко увеличи размери, а създателят му събра крака, готов за атака. И изведнъж онзи Крейк на стената започна да се променя — трябваше да отклони вниманието на Тусут за няколко съдбовни секунди. Човешката фигура заприлича на някакво чудовище с криле, рога, стърчащи във всички посоки странно закривени бивни и всичко, което можеше да роди въображението му. От кулата се разнесоха викове.

Сграбчи стрелата като нож и скочи. Погледът и вниманието му в този момент бяха насочени към една-единствена точка на гърба на Тусут.

Острието проникваше все по-навътре и по-навътре, а свлеклият се на колене Тусут бе притиснал ръце към гърдите си, задавен от кашлица. С неподозирана от самия себе си жестокост Крейк натисна с цялата си сила, за да вкара стрелата по-дълбоко.

Нечии пръсти се вкопчиха в гърлото на Крейк, пречеха му да диша и го теглеха назад. Отдръпнаха го от Тусут и той най-последно пусна стрелата, за да сграбчи лишилите го от дъх ръце. Всичко потъна в червена мъгла, която дори магическите светлини не можеха да пробият, и болезненият шум, нахлул в главата му, заглуши крясъците откъм кулата.

Усети, че се е изпружил в цял ръст на земята и помръдва едва-едва. Но ръцете вече не стискаха гърлото му и той вдиша дълбоко. Наоколо му се завъртяха и замятаха огнени топки и Крейк притвори очи, заслепен от блясъка им.

— Владетелю... Владетелю!

Виковете идеха от много далеч. Нечии ръце го разтърсиха и той се опита да се освободи. Щом отвори очи, видя матовото лице на Джорик. Но нали Джорик беше на кулата — как Крейк се е върнал там? Нали *наистина* бе нападнал Тусут? Или и това беше илюзия?

— Жив е.

Не разбра дали говорят на него. Усети пръстите си върху гърлото и потрепера от собственото си докосване. Нечия ръка се мушна под рамото му, повдигна го и след още няколко мига най-после отново всичко застана на мястото си.

Видя пред себе си Такия, по-нататък Никус и Закут тичаха нагоре-надолу на фона на облечените с черни кожени елечи гвардейци, които мрачно гледаха към нея над телата на мъртвците. Защото те бяха мъртви — Черните качулки. Там беше и Тусут, заровил глава в пясъка. И другарите му, сгърчени зад него.

Магьосницата си тананикаше, опънала котешка люлка от черни нишки между пръстите си. Воините на Тусут не помръдваха и Крейк видя страха, надвиснал като облак над главите им. Подпря се на Джорик, изправи се и се опита да заговори момичето, но от измъченото му гърло не се отрони нито звук. Хвърли се към нея с изпъната като меч ръка и замахна. Ударът попадна точно върху мрежичката, която бе изплела от косите си, и я разкъса. Той стисна китката ѝ.

— Престани! — гласеше безмълвната му заповед към нея.

Тя се сви като котка, която се готви за скок, изфуча и се втренчи в него с обхванатите си от безумни пламъци зелени очи. Но в тях блещукаха и искриците на страха и той сграбчи косата ѝ и я усука около китката си.

— Те са хора — рязко дръпна черните кичури той, за да подчертае думите си, — които изпълняваха чужди заповеди. Нашият спор е с техните господари, а не с тях!

— Но преследваха други хора и сега ще бъдат преследвани!

— И мен са ме преследвали като тебе, магьоснице. Докато съм жив, не искам да участвам в повече ловувания — нито като хрътка, нито като жертва.

— Докато си жив... — не закъсна със заплахата тя. Опитът му да се засмее прозвуча като дрезгаво ръмжене.

— Ти сама сложи тази стрела в тетивата, Такия!

Все така хванал с една ръка косата ѝ, Крейк измъкна с другата от колана ѝ ножа, който тя бе взела от Никус и бе забравила да му го върне. Такия изпищя, заблъска го с юмруци и се помъчи да го ухапе. Без да изпуска черната коприна, той замахна няколко пъти с добре наточеното острие и направи онова, което не се бе удало и на Черните качулки. Черните кичури останаха в ръката му.

— Оставям те без оръжието ти, Такия. Ти няма да властваш над тези земи, както го бе намислила. За известно време ти отнемам красивите нокти, за да не можеш да драскаш!

Въодушевлението, което бе изпитал след първата си победа над Черните качулки, се връщаше стократно по-силно. Запита се колко ли време ще мине, докато косата ѝ порасне отново. При всички положения щяха да имат време да си отдъхнат, преди да възвърне силите си.

— Кажим им да си вървят — погледна към войните Крейк — и да вземат мъртвите със себе си.

— Вървете и ги вземете със себе си — каза високо тя с каменно изражение.

Един мъж, който стоеше близо до тялото на Тусут, се смъкна на колене и викна към Крейк:

— Ние сме твоите хрътки, господарю.

— Вие не сте ниции хрътки — успя да изрече най-последно на глас Крейк, — защото сте хора. Вървете в Сампур и кажете на всички, че отсега нататък силата няма да превърне никого нито в сърна, нито в хрътка. А ако има такива, които биха искали да споделят съдбата на Тусут, надявам се, че като го видят как изглежда, пак ще си помислят.

— Владетелю, няма ли да дойдеш да управляваш Сампур? — попита боязливо мъжът.

— Не преди да укрепя властта си на едно друго място — засмя се Крейк. — Вървете в Сампур и не ни притеснявайте повече.

Обърна им гръб и без да сваля ръка от рамото на безмълвната Такия, закрачи с нея към кулата. Стрелците останаха зад тях и Крейк и момичето се озоваха сами в стаята. Той спря и погледна неподвижното ѝ, безизразно лице.

— Какво да те правя сега?

— Ти ме унижи и отне силата ми. Какво прави един воин с една робиня?

И както го бе замерила с камъка на платото, така го замери и сега с възникналата в съзнанието ѝ представа.

Огорчен от подигравката ѝ, той я шибна през лицето със собствените ѝ коси, които носеше в лявата си ръка.

— Никога не съм имал робиня, нито съм се отнасял така с жена, и никога няма да го направя. Върви си по пътя, Такия, и ако искаш, пак ще премерим силите си, когато порасне косата ти.

Тя го изгледа с нескрито изумление. След това се засмя, издърпа косите си от ръката му и ги мушна в пазвата си.

— Така да бъде, Ка-рак. Ние сме във война. Но ще остана тук още известно време.

И тя тръгна. Той чуваше босите ѝ крака да припкат нагоре по стъпалата към стаята ѝ в кулата.

— Те си тръгнаха, владетелю. Сигурен съм, че няма дори да погледнат назад — пристъпи към него Джорик и протегна уморено ръце. — Не са ми по вкуса такива битки. Честният бой е за предпочитане пред всички тези вълшебства, колкото и да са мощни.

Крейк седна до огъня. Никога не се бе съгласявал по-искрено с някоя мисъл. Сега, когато всичко бе свършило, той се почувства безкрайно изтощен.

— Не вярвам да се върнат — изхриптя Крийк и усети силна болка в гърлото си.

Никус се изкиска, а смехът на Закут прозвуча като лай.

— Те видяха как постъпи с дамата, владетелю — продължи Джорик, — и съм сигурен, че единственото им желание е да са колкото може по-далеч от теб, и то колкото е възможно по-скоро. Когато в Сампур видят какво са помъкнали със себе си, мисля, че никой няма да посмее да тръгне с изваден меч срещу нас. А сега — тупна се той по корема — бих похапнал малко месо, а и на теб, владетелю, ти трябва добра храна след всичко, което направи.

Никой не спомена името на Такия и никой не я повика, когато изпекоха месото. Крейк остана доволен, защото се чувстваше прекалено уморен за нови геройства.

Никус затананика тихичко, докато изтриваше лъка си, разпуснат от речната влага. Крейк усещаше от време на време как младежът го

поглежда крадешком, когато смяташе, че вниманието на есперианеца е насочено другаде. Джорик се усмихваше на някакви свои мисли и почукваше с пръст в такт с мелодията на Никус. Крейк се размърда от неудобство. Чувстваше се като актьор, забравил репликите си и принуден да направи ритуален жест, който не разбира. Не можеше да проумее какво очакват от него, тъй като бе прекалено уморен, за да надникне в мислите им. Искаше само да заспи и точно това реши да направи, след като преглътна последната болезнена хапка. В полуунес дочу учуденото възклицание на Никус:

— Ама той наистина ли няма да отиде при нея... да я вземе!

В отговора на Джорик прозвуча разбиране:

— За да се наложи над човек като господарката Такия, той трябва да разполага с всичките си сили. Няма защо да бърза да се радва на победата, преди прахът да е покрил останките от битката. Той я острига и тя е негова, но пък не е някоя кротка овчица, с която един мъж може да прави каквото си поиска.

Такия не се появи нито на следващия, нито на по-следващия ден. Крейк също не се качи горе при нея. Другите не забелязваха отсъствието ѝ, заети да поправят кулата, като поставяха камъните на местата им, и от време на време да улавят по някоя сърна, за да опушат месото ѝ.

— Задава се сезонът на студа — повтаряше Джорик. — Преди да е настъпил, трябва да оправим бърлогата и да се запасим с достатъчно храна. — За момент млъкна и замислено се загледа надолу. — Точно сега селяните откарват стоката си да я продадат на пазара. В Сампур е пълно с търговци. Срецу сол и жито можем да им предложим кожи, нищо че току-що сме ги одрали. А също и един лък. Този Калуф няма ли да даде добра цена за един лък?

— В Сампур ли? Не вярвам някой в Сампур да ни се зарадва — вдигна вежди Крейк.

— Срецу теб и господарката Такия може и да вдигнат оръжие от страх, владетелю. Но ако Закут и аз отидем като скитащи ловци — при това Закут е от Децата на Ной, — ще можем да продадем това-онова. Трябват ни запаси, владетелю, преди да е дошъл студът. Не си заслужава да изоставяме такава удобна крепост.

И така, решиха Джорик и Закут да опитат късмета си като търговци. Никус тръгна да ловува, сеейки смърт сред ятата отлитащи

птици, а Крейк остана да пази кулата сам.

След като се сбогува с тях, той видя бухала да излита от горния прозорец и гробовният му крясък изпълни тишината. Нещо го накара да изкачи стъпалата. Стига се е сърдила. Той изпрати тази мисъл пред себе си като заповед. Тя не отговори. Пулсът му се ускори. Да не би... да си е тръгнала? Може би се е спуснала по външната стена?

Изкачи последните стъпала на един дъх и се втурна в стаята. Седеше, високо вдигнала остриганата си глава, сякаш не той, а тя беше победителят. Щом я видя, Крейк се закова на място. След това трескаво я приближи, защото обичаите в този свят за миг му се изясниха и той разбра какво трябва и какво иска да направи. Беше му все едно дали и тя няма пръст в неочаквано зародилото се желание.

После го събуди копринена милувка по тялото му и той усети хладните ѝ пръсти, с които по-рано бе изтеглила отровата от раните му. Увиваше около кръста му черен колан от кичури, бързо преплиташе плитка след плитка, които сякаш нямаха край и начало, и тихо си шепнеше.

— Заклучих те във веригите си, всемогъщи — сведе тя поглед към него.

Той зарови ръце в късо подстриганата ѝ коса, от която бе отделил тези кичури, и привлече главата ѝ към себе си, за да я целуне.

— Заклучих те в целувките си, вещице.

— Това, което Тосут искаше да направи, го постигна ти.

Когато Крейк я освободи от прегръдките си, тя го загледа втренчено.

— Отсега нататък само чрез теб мога да използвам силата си.

— Кое то сигурно е добре за тази земя и за хората, които живеят тук — засмя се той. — Сега сме съединени завинаги, господарке на речните кули.

Тя седна и прокара пръсти през късата си коса — в това движение имаше нещо от предишната жена.

— Пак ще порасне — утеши я Крейк.

— Но само за да радва суетата ми. Да, ние сме съединени. Но ти нали не съжаляваш, Ка-рак...

— Ти също, вещице. — Вече никаква преграда не разделяше нито съзнанията, нито телата им. — И каква съдба кроиш за нас двамата?

— Велика. Тусут усещаше силата, която расте в мен. Но аз едва сега я осъзнавам — вирна брадичка тя. — И ти ще си с мен, Ка-рак. С помощта на това — и тя докосна увития около кръста му колан.

— Сигурно си намислила да станем господари на Сампур? — попита лениво той.

— Сампур! — намуси се тя. — Този свят е много голям... — и ръцете ѝ направиха широк кръг, сякаш искаше да обхване всичко, което лежи извън стените на кулата.

Крейк я придърпа ревниво към себе си.

— Имаме предостатъчно време за това. Сега часовете принадлежат само на нас двамата — дори в този магьоснически свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.